

FEBRUARI 1983

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Engeland's IRON LADY

Eerste Minister
Margaret Thatcher

de
EGHTE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

16e jaargang No. 2

Oplage 5.244.000

februari 1983

ARTIKELEN

Wat de snelle machtswisseling in de Sovjet-Unie zou kunnen betekenen	2
Europa in gisting!	3
En nu . . . gaat The Plain Truth haar 50e jaar in	5
U kunt met die slechte gewoonte breken	7
Zal de mens de milieuvuiling overwinnen — of zal de vervuiling de mens de baas worden?	14
Moet u proberen anderen te bekeren?	23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Internationale informatie	11
Van onze lezers	13

OMSLAG:

Nadrukkelijk aanwezig op de achtergrond in het parlement is Engeland's eerste minister Margaret Thatcher, een vrouw met zowel charme als vastberadenheid. Terecht wordt zij in de Sovjet-Unie Engeland's „Iron Lady” genoemd.

ILLUSTRATIE ROBERT TANENBAUM

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1983 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Vereinigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Verspreiding en redactie van de *Nederlandstalige editie:* Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Columbuslei 14, 2120 Schoten (België).

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:
HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:
Herman L. Hoeh

Eindredacteur:
Dexter H. Faulkner

Senior redacteur:
Raymond F. McNair

Nieuwsredacteur:
Gene H. Hogberg

Redacteurs:
Ronald D. Kelly, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, John R. Schroeder, Michael A. Snyder, Clayton D. Steep, Keith W. Stump

Assistent-redacteurs:
Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:
Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Sidney M. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Rod Matthews, L. Leroy Neff, Richard Paige, Patrick A. Parnell, Richard J. Rice, Richard H. Sedliack

Technisch kopijredacteur:
Peter Moore

Redactie-assistenten:
Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Janice Roemer, Wendy Styer, Dan C. Taylor, Ron Toth, Debbie Yavelak, Agnes Youngblood, Jeff E. Zhorne

Vormgeving:
Randall Cole, Matthew Faulkner, Minette Smith

Coördinator vormgeving:
Greg S. Smith

Fotoarchief:
Hal Finch, Veronica Taylor

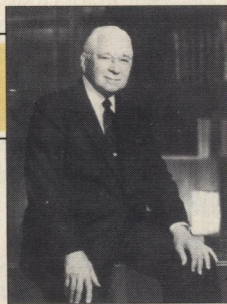
Fotoreactie:
Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson;
Medewerkers: G. A. Belluche Jr., Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Kim Stone

Uitgeverij:
Directeur uitgeverij: Ray Wright; *Hoofd produktie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Produktie:* Ron Taylor; *Coördinators internationale edities:* Val Brown, Bob Miller, Jeannette van Pelt; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:
L. Leroy Neff

Internationale edities:
Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder
Frans: Dibar Apartian; *Italiaans:* Carn Catherwood;
Nederlands: Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:
Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *Borehamwood, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Hoop voor de toekomst

Ziet u een hoopvolle toekomst voor u liggen? Voor uzelf? Voor de mensheid? Ik voor mij zie dat wel — en als u mij dit kunt nazeggen, dan bent u er één uit de honderdduizend!

Waar kan men tegenwoordig goed nieuws vinden? Hoe kan men nog op een toekomst hopen in landen die nucleaire wapens ontwikkelen waarmee al het leven van de aardbodem kan worden weggevaagd? Waar is nog hoop te ontdekken in de ellende, onwetendheid, armoede en vuil, waarin meer dan de helft van de wereldbevolking moet leven? Waarin kan men zich nog echt verheugen in welvarende „rijke” landen, waar de drinkwatervoorziening — de rivieren en meren — en de lucht die we inademen verontreinigd worden, waar de grond uitgemergeld en besmet is en waar het voedsel is beroofd van zijn voedingswaarde door de levensmiddelenindustrie; waar gezinnen worden ontwricht, misdaad in snel tempo toeneemt, rassenproblemen en geweld losbarsten, en waar ziekten en geestesstoornissen vermeederen?

Waar vinden we bemoediging en geruststelling voor de toekomst op universiteiten waar de leiders van morgen alle normen van moraal aan de wilgen gehangen hebben en waar onbewezen leerstellingen als het dagelijkse educatieve dieet naar binnen worden gewerkt?

Waar kunnen we inspiratie vinden in de uitspraken van de leiders en „groten” der wereld die ons erop voorbereiden dat we ons moeten aanpassen aan een toekomst van toenemende problemen en gevaren waarvoor geen oplossingen zijn?

Voor degenen bij wie bovengenoemde opvattingen de overhand hebben, moet de toekomst inderdaad ontmoedigend en somber lijken — indien zij er al notitie van nemen en zichzelf niet voor de gek houden door te denken dat de gevaren wel op de een of andere manier zullen verdwijnen als men ze maar negeert.

Er is een wet van oorzaak en gevolg.

Er is een OORZAAK voor de toestand waarin de wereld vandaag verkeert. En er moet een oorzaak zijn die de vredige en gelukkige wereld van morgen ten gevolge zal

hebben. Er moet een eerste oorzaak geweest zijn voor het bestaan van materie, van leven, van energie en krachten. Maar tegenwoordig wordt het als „intellectueel” beschouwd hiermee „willens en wetens” onbekend te zijn. Ik heb al eens eerder geschreven dat het in de eerste eeuwen van het zogenoemde christelijke tijdperk erg populair was het gnosticisme — wat „wij weten” betekent — te omhelzen. Maar in onze tijd is het meer „in” het agnosticisme — wat „wij weten niet” betekent — aan te hangen. Vandaag wordt onwetendheid met het naambordje „kennis” versierd.

Is het onwetendheid het feit te erkennen van de grote eerste oorzaak die de ware oorzaak van alle hedendaagse euvels onthult? Is het wijs, intellectueel en intelligent met opzet onwetendheid van de fundamentele feiten en waarheden aan de dag te leggen?

Er zijn twee levenswijzen — twee grondbeginselen — twee fundamentele filosofieën. De een is de weg van *geven*, de ander van *nemen*. De een is *liefde*, de ander *wellust*. De een gelooft dat het beter is te geven dan te ontvangen. De ander houdt vol dat het met wedijver verzamelen, nemen en vermeederen, zal leiden tot vooruitgang en geluk.

Bij de ene weg staat God centraal, bij de andere het eigen ik. De een aanvaardt de Gouden Regel, de ander gelooft in: „De eerste klap is een daalder waard.” De een is de weg van de goddelijke natuur, de ander de weg van de menselijke natuur. De een is de weg van nederigheid, de ander van ijdelheid.

Deze wereld — de gehele beschaving — de structuur van deze maatschappij, is gebaseerd op een vijandige en egocentrische levenswijze. Het resultaat ervan is een grote menselijke ellende. Het is de levenswijze die nu de gehele mensheid met uitroeiing bedreigt.

Het komt allemaal op één ding neer. De mens met zijn menselijke natuur kan zijn problemen onmogelijk oplossen. Hij kan ze alleen maar verergeren en er nieuwe bij scheppen. Met de „kennis” en bemoeiingen van de mens is deze wereld slechts ten ondergang gedoemd en zonder hoop.

Is er dan niets om voor te leven? Is er geen hoop voor de toekomst? Niet door middel van de kennis, kwaliteiten en bekwaamheden van de grote

(Zie verder pagina 25)

WIDE WORLD

Wat de snelle machts-wisseling in de Sovjet-Unie zou kunnen betekenen

Athene

DE DOOD van de 75-jarige Brezjnev werd al lange tijd verwacht. Hij leed al heel lang aan een verscheidenheid van ziekten. Dat neemt niet weg dat zijn heengaan toch nog min of meer als een verrassing kwam. Nog maar drie dagen daarvoor, op zondag 14 novem-

ber, had Brezjnev in het Kremlin een scherpe redevoering afgestoken waarin hij de Westerse, en in het bijzonder de Amerikaanse militaire politiek aan de kaak stelde, en beloofde elke aanval van de zogenaamde imperialisten verpletterend neer te slaan.

Veel verrassender dan het overlijden van Brezjnev was de snelle machtsovername — binnen een week — door zijn opvolger. De nieuwe secretaris-generaal van de partij — het hoogste politieke ambt in de Sovjet-Unie — is Joeri Zladinirowitsj Andropov, 68 jaar oud en een van de twee kandidaten (de andere was Konstantin Tsjernenko) wier namen al lange tijd werden gefluisterd.

Het is veelbetekenend dat de eer om de nieuwe leider aan te kondigen naar de heer Tsjernenko ging, want daarmee werd een poging van de zijde van de Sovjet-hiërarchie duidelijk, om in een publiek vertoon van eenheid de rijen te sluiten rondom de nieuwe leider. Eveneens van betekenis was het feit dat Tsjernenko er in zijn toespraak de nadruk op legde dat het nu „twee of drie keer zo belangrijk was om de partijzaken collectief af te handelen”. Dit werd uitgelegd als een duidelijke waarschuwing aan het adres van Andropov om zich te houden aan het beginsel van collectief leiderschap, een politiek die gedurende het 18-jarige bewind van Brezjnev werd verfiind.

In zijn toespraak bij zijn ambtsaanvaarding volgde Andropov een harde lijn. Hij wees zijn landgenoten er nog eens op dat zij hard moesten werken om de stagnerende Sovjet-economie een nieuwe aansporing te geven, en nam een onbuigzame houding jegens het Westen aan, evenals zijn voorganger het enkele dagen daarvoor in zijn boodschap had gedaan. „Wij weten maar al te goed”, zei hij, „dat de imperialisten nooit aan vredesverlangens tegemoet zullen komen. Die vrede kan alleen maar berusten op de onoverwinnelijke macht van de gewapende strijdkrachten van de Sovjet-Unie.”

Andropov's achtergrond

Er schuilt veel meer dan alleen maar hardheid in het karakter van Andropov (en zelfs die hardheid is gespeend van de ruwe, onbeschaafde toon van sommige van zijn voorgangers). Joeri Andro-

pov heeft in zijn hele, in 1936 begonnen ambtsperiode, met grote toewijding aan de belangen van zijn land gewerkt. Er zijn niet veel vooraanstaande Sovjet-leiders die zowel op het terrein van de binnenlandse als op dat van de buitenlandse politiek over een zo veelzijdige ervaring beschikken als hij.

Andropov werd op 15 juni 1914 geboren in een klein Kozakkenstadje in het noorden van de Kaukasus. Het staat vrijwel vast dat een van zijn voorouders van moederszijde van Joodse afkomst was. De geruchten willen zelfs dat zijn moeder vol-Joods was. Ook ontbreekt het niet aan verhalen dat hij heel wat Armeens bloed in de aderen heeft. Speurders van de Amerikaanse C.I.A. hebben het vermoeden dat de familienaam in de loop der jaren geleidelijk van Andropian in Andropov werd veranderd. Foto's van de nieuwe leider verraden zonder twijfel niet-Slavische kenmerken.

In weerwil van zijn voorgangers is de heer Andropov een hoffelijke, bedaarde intellectueel, met gevoel voor muziek en de schone kunsten en een hang naar vreemde talen. Hij leest en spreekt Engels, in welke taal hij les kreeg van een van de beste leraren van de universiteit van Moskou. Hij heeft ook een goede praktijkkennis van Duits en Hongaars.

De nieuwe partijchef heeft veel ervaring met Oosteuropese zaken. Van 1954 tot 1956 was hij verbonden aan de Sovjet-ambassade in Boedapest (waar hij in het laatste jaar tot ambassadeur werd benoemd). Nadat de Hongaarse opstand was neergeslagen, keerde Andropov naar Moskou terug om tot 1967 te fungeren als secretaris van de Controlecommissie voor Oost-Europa. Een artikel in de Londense *Sunday Times* van 14 november geeft een indruk van Andropov's karakter:

„Het was daar in Boedapest dat men de eerste aanwijzingen kreeg van zijn geraffineerde karakter, van zijn huichelachtigheid en van de *kille, hardvochtige doelmatigheid* wanneer hij met een *crisis* werd geconfronteerd. Toen zich in de jaren 1954 en 1955 geleidelijk meer weerstand tegen de Sovjet-overheersing ontwikkelde, vertoonde de Sovjet-ambassadeur zich overal. Hij gaf kleine

(Zie verder pagina 28)

EUROPA IN GISTING!

Gene H. Hogberg

In de toonaangevende landen van West-Europa voltrekken zich opmerkelijke verschuivingen in de politieke machtsverhoudingen, veelal gepaard gaande met ernstige botsingen tussen links en rechts over economische en militaire zaken. Wat zal het lot zijn van dit in toenemende mate gepolariseerde en onstabiele West-Europa?

WEST-EUROPA verkeert in de barenood van onstuimige politieke veranderingen.

Plotselinge en dikwijls radicale verschuivingen in de regeringen zijn eerder regel dan uitzondering. Nog ernstiger is het steeds veelvuldiger optredende verschijnsel van onstabiele regeringen, in samenhang met tot het uiterste doorgevoerde polarisatie van politieke gezichtspunten.

De specifieke redenen achter die verschuivingen variëren van land tot land. In de meeste gevallen gaat het voornamelijk om twee fundamentele zaken. De eerste daarvan is Europa's steeds voortdurende recessie, die in sommige landen tot een recordwerkloosheid leidt.

De tweede kwestie, die in snel tempo de belangrijkste van de twee dreigt te worden, draait om het brede spectrum van de betrekkingen tussen Oost en West. Zij concentreert zich in de eerste plaats op het explosieve onderwerp van de kernwapens.

Verschuiving naar links . . .

De Fransen gaven de stoot tot de zondvloed van veranderingen toen de verkiezingsoverwinning van de socialistische president François Mitterrand in 1979 een einde maakte aan een twee decennia geduurd hebbende opeenvolging van conservatieve regeringen. Voor alle zekerheid nam Mitterrand

vier communisten in zijn kabinet op, in de hoop daarmee de vrede met de georganiseerde vakbeweging te verzekeren. Een handeling die bepaalde Westerse bondgenoten van Frankrijk de stuipen op het lijf joeg.

Ook gaf Mitterrand de stoot tot een expansionistische economische politiek, gepaard gaande met grootschalige overheidsuitgaven. Maar de snelle waardedaling van de Franse franc heeft hem genoopt zich terug te trekken op een versoberingsprogram. Met het gevolg dat de regering nu wordt geconfronteerd met wijdverbreide onrust onder de werknemers.

In Griekenland leidde Andreas Papandreou in 1981 zijn Panhelleense Socialistische Beweging naar een verkiezingsoverwinning, waardoor Griekenland voor het eerst in zestien jaar een niet-conservatieve regering kreeg. Papandreou beloofde diepgaande hervormingen op het thuisfront, en opperde dat Griekenland zich zowel uit de NATO als uit de Europese Economische Gemeenschap zou terugtrekken. Maar sedertdien heeft hij zijn opvattingen ietwat gematigd.

In Zweden bracht Olaf Palme, die van 1969 tot 1976 minister-president was, zijn Sociaal Democraten weer aan de macht. Deze verschuiving maakte een einde aan Zweden's kortstondige, zes jaar geduurd hebbende experiment met het gematigde conservatisme. In zijn eigen streven de stagnerende Zweedse economie nieuw leven in te blazen, pousseert Palme enkele van de meest vergaande sociaaleconomische

hervormingen die ooit werden uitgedacht.

. . . en terug naar rechts

In andere Europese landen hebben de kiezers regeringen van het centrum of van centrum-rechts in het zadel geholpen, in de hoop dat zij over het „wondermiddel” zouden beschikken om de zich toespitsende nationale problemen op te lossen.

In Denemarken zette de eerste conservatieve minister-president in 81 jaar, Poul Schleuter, onmiddellijk na zijn verkiezing in september j.l. een bezuinigingsprogramma op touw.

Een soortgelijke toestand bestaat in Noorwegen, waar Kaare Willoch's één-partij minderheidsregering van conservatieven voor de eerste maal in de afgelopen 50 jaar in dat land de macht veroverde.

Wat tenslotte België betreft, daar kwam premier Wilfried Martens, een Christen-Democraat, een jaar geleden aan de macht door met een op bezuiniging gericht verkiezingsprogramma de centrum-linkse coalitie te verslaan. De Belgische economie is een van de zwakste van heel Europa.

Ook in Nederland en in Italië vonden in 1982 verkiezingen plaats. In elk van deze landen verhindert echter de spreiding van de politieke partijen een radicale ommezwaai in een van beide richtingen, maar dat betekent ook dat er geen stabiele regeringen kunnen worden gevormd. Dit verschijnsel vormt letterlijk een garantie dat er met name in Italië elke paar

maanden nieuwe en onbesliste verkiezingen worden gehouden.

Spanje rukt op naar links

De spectaculairste veranderingen in de politieke oriëntering hebben zich echter in Spanje en West-Duitsland voltrokken.

Nog maar zeven jaar geleden ontworstelde Spanje zich aan bijna vier decennia van autoritair bestuur. Na de dood van generalissimo Francisco Franco stapte Spanje heel voorzichtig het democratische kamp binnen.

Sedert 1977 werd de regering gedomineerd door een politieke partij in het centrum. Maar afgelopen oktober werd de partij van minister-president Leopoldo Calvo Sotelo praktisch weggevaagd door een ongelooflijk verlies van op 13 na al haar 155 zetels. De socialistische partij van minister-president Felipe González nam met een duidelijke meerderheid de macht over.

Veel deskundigen zijn van mening dat Spanje nu op een gevaarlijke manier gepolariseerd is tussen links en rechts, met in het midden een gapend gat waar eens het gematigde centrum de toon aangaf.

De grotendeels rechtse Spaanse militaire leiders — die traditioneel een hekel hebben aan de democratie — zijn buitengewoon ongelukkig met deze uitkomst. Zij zijn van mening dat de triomferende socialisten, net zoals hun voorgangers van de jaren '30, nog verder naar links zullen afzakken, om zodoende onder toenemende Sovjet-invloed te komen (ook al verloor de officiële communistische partij bij de verkiezingen). Het leger riep onder leiding van Franco, het socialisme al
(Zie verder pagina 26)

RAKETWOEDE — In 1983 zullen de atoomwapens in West-Europa de aandacht van de leidende politici opeisen. Petra Kelly (boven links), een van de leiders van de „Grünen“, is een uitgesproken tegenstander van het NATO-plan om tegen het einde van het jaar nieuwe raketten te plaatsen. Leden van de „Grünen“ (boven rechts) gaan een overheidsgebouw in Frankfurt binnen om te protesteren. Terwijl anti-NATO-demonstraties de krantekoppen beheersen (2e foto van boven) wordt ook steun aan de NATO betuigt en kritiek gegeven op de Russische SS-20's die op West-Europa staan gericht (onderste twee foto's).

WIDE WORLD PHOTOS

COLORPRESS PHOTOS

En nu...

GAAT THE PLAIN TRUTH HAAR 50^e JAAR IN

Dan Taylor

Nieuwe lezers realiseren zich misschien niet dat *The PLAIN TRUTH* deze maand, februari 1983, haar 50^e publicatie-jaar ingaat.

De bescheiden eerste editie in 1934 bestond uit slechts 250 exemplaren. Het was een gestencild nummer van acht pagina's.

Vandaag heeft *The PLAIN TRUTH* een maandelijks oplage van ruim vijf miljoen exemplaren, verspreid over de hele wereld in zes talen.

De wereld in 1934

De gehele wereld stond in die dagen onder grote economische spanningen. Er braken regelmatig kleine, op zichzelf staande, gewapende conflicten uit. Japan had Mantsjoerije al bezet. Mussolini bereidde zorgvuldig de invasie van Ethiopië voor. Aan het eind van 1934 zou de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Louis Barthou, vermoord worden. En in Duitsland had Adolf Hitler zich uitgeroepen tot dictator van het Driede Reich.

De Verenigde Staten werden dat jaar zwaar getroffen door droogte en het gebrek aan maatregelen tot bodembescherming. In het middenwesten van Amerika werd de ene boerderij na de andere letterlijk weggeblazen door de wind van de „Dust Bowl”.

Het was in deze tumultueuze tijd dat *The PLAIN TRUTH* haar nederige opwachting maakte. Hier zijn enkele van de koppen uit die eerste edities van *The PLAIN TRUTH*:

Is er een werelddictator op komst?

Iedereen voelt dat er iets mis is met de wereld . . . dat er een gewichtige gebeurtenis op komst is.

Wat is het? Het staat in de profetieën van de Bijbel! Dit is een ernstige waarschuwing . . . en het is de echte waarheid!

Wat er staat te gebeuren!

Wanneer zal de volgende oorlog uitbreken? Wat zal het eerst plaatsvinden, de oorlog die verhaast wordt door Rusland . . . of de herleving van het Romeinse Rijk?

Een blik op 1983

Vandaag wordt onze wereld opnieuw geconfronteerd met ernstige economische problemen die uit de hand dreigen te lopen. Gewapende conflicten komen met de regelmaat van de klok terug. Maar er is een heel groot verschil: de vernietiging door atoomwapens doemt op aan de horizon als een zwarte, onheilspellende wolk. Toch blijft *The PLAIN TRUTH* haar lezers niet alleen op de hoogte stellen van wat er gebeurt, maar ook van de reden waarom het gebeurt — de eigenlijke oorzaken van de problemen waarvoor de mensheid zich op dit moment gesteld ziet. In dit opzicht is het tijdschrift *The PLAIN TRUTH* uniek.

De wereld is sinds 1934 aanzienlijk veranderd. En hoewel *The PLAIN TRUTH* een tijdschrift voor zuiver begrip blijft, heeft het eveneens belangrijke veranderingen ondergaan. De oplage is aanzienlijk gegroeid sinds die allereerste editie. In november 1958 had die oplage de 175.000 exemplaren bereikt. In juli 1967 werd

de 1.000.000 gepasseerd. Dit aantal was in augustus 1969 verdubbeld. In 1973 bedroeg de oplage over de hele wereld meer dan 3.000.000 exemplaren. En in september 1982 overschreed de oplage van *The PLAIN TRUTH* tenslotte de 5.000.000 exemplaren (dit aantal omvat ook de meer dan 2.000.000 exemplaren voor de kiosken).

Naast de groei van de oplage heeft ook het tijdschrift zelf belangrijke uiterlijke veranderingen ondergaan. Van 1934 tot 1957 bleef *The PLAIN TRUTH* een zwart-wit tijdschrift met een door de jaren heen steeds groeiend aantal pagina's, van 8 tot 24. In februari 1957 kreeg het tijdschrift een nieuw aanzicht door de toevoeging van een enkele kleur, wat het tijdschrift een tweekleuren-uitendlijk gaf. Later, in februari van het jaar 1965, werd een omslag in kleur toegevoegd aan het tijdschrift, dat nu 32 pagina's telde. Tenslotte, in februari 1966, werd *The PLAIN TRUTH* in zijn geheel in kleur gedrukt.

Toen hij begon met het uitgeven van *The PLAIN TRUTH* vormden Herbert W. Armstrong en zijn vrouw Loma de gehele staf. De heer Armstrong schreef alle artikelen, typte de stencils en draaide de kopieën op een Neostyle stencilmachine, terwijl zijn vrouw de lijst van abonnees bijhield.

Vandaag werken er alleen al 133 mannen en vrouwen om het tijdschrift uit te geven. Deze mensen schrijven voor *The PLAIN TRUTH*, redigeren het blad, verzorgen de layout, zetten de tekst, en verzorgen al het werk voordat het tijdschrift wordt gedrukt; en dit doen zij ook voor andere literatuur die

LANGLOPENDE TIJDSCHRIFTEN DIE NOG STEEDS UITGEGEVEN WORDEN

Geselecteerde tijdschriften*	Datum van eerste publicatie	Jaren van verschijnen			
		0	50	100	155
The Spectator (UK)	1828				
Punch (UK)	1841				
The Economist (UK)	1843				
The Bulletin (AUS)	1830				
Good Housekeeping	1885				
National Geographic	1888				
Moody Monthly	1900				
Macleans (CAN)	1905				
Reader's Digest	1922				
Famiglia Christiana(IT)	1931				
Family Circle	1932				
The New Zealand Woman's Weekly (NZ)	1932				
Woman's Own (UK)	1932				
Newsweek	1933				
U.S. News & World Report	1933				
The Plain Truth	1934				
Catholic Digest	1936				
Elseviers Magazine (NED)	1945				
Guideposts	1945				
Oggi (IT)	1945				
Hör Zu (W. DUTSL)	1946				
Der Spiegel (W. DUTSL)	1947				
Woman's Day (AUS)	1948				
Paris-Match (FR)	1949				
Christianity Today	1956				
Für Sie (W. DUTSL)	1957				
Chatelaine (CAN)	1960				
Scope (Z.A.)	1966				

*Afkomstig uit de V.S. tenzij anders aangegeven.

Bron: Ulrich's International Periodical Directory, delen I & II, veertiende uitgave.

uitgegeven wordt door de Worldwide Church of God.

De lijst van abonnees en de literatuur aanvragen worden verzorgd door de 633 full-time en part-time krachten van het centrum voor postverwerking (inclusief 16 werknemers in Tucson in Arizona) en de postdiensten.

Nu in zes talen

Maar dit is een werk dat de hele wereld omvat, en het zou niet uitgevoerd kunnen worden zonder de meer dan 150 mannen en vrouwen die werken in verschillende kantoren, verspreid over de hele wereld. Dit zijn de mensen die ertoe bijgedragen hebben dat de verschillende internationale edities van *The PLAIN TRUTH* gerealiseerd konden worden.

In plaats van beperkt te blijven tot de meer dan 100 miljoen Duitstalige mensen van Centraal Europa, vindt de Duitse *PLAIN TRUTH — KLAR & WAHR* — haar weg naar 108 landen en de daarmee verbonden gebieden. *KLAR & WAHR* is de op een na oudste editie van de *PLAIN TRUTH*-familie en speelt een belangrijke rol bij het bereiken van het economische centrum van Europa.

De Franstalige editie heeft ervoor gezorgd dat *The PLAIN TRUTH* in Frankrijk kon worden verspreid en tevens in vele landen waar verscheidene talen gesproken worden, zoals België, Canada, het vroegere Frans-Afrika en Zwitserland. *La PURE VÉRITÉ* wordt verspreid in 149 landen en de daarmee verbonden gebieden.

La PURA VERDAD — de Spaanstalige *PLAIN TRUTH* — heeft de deur geopend naar de vierde taalgroep, qua grootte, van de wereld. Vele, soms lastige hindernissen moesten overwonnen worden, vooral waar het de vele verschillende postsystemen betreft. De Spaanstalige *PLAIN TRUTH* heeft geleidelijk een steeds groter verspreidingsgebied gekregen (het is nu de op een na grootste editie). Het wordt verspreid in de Spaanstalige wereld, inclusief het land dat de op vier na grootste Spaanstalige bevolking heeft ter wereld: de Verenigde Staten.

Hoewel er slechts 20 miljoen Nederlandse mensen zijn, heeft *De ECHTE WAARHEID* ervoor gezorgd dat de boodschap van *The PLAIN TRUTH* meer dan 60 verschillende landen en daarmee verbonden gebieden kon bereiken. En onlangs is het Nederlandse kantoor in Utrecht na een reclame-

(Zie verder pagina 10)

De ECHTE WAARHEID

WANNEER GINGEN ZE VAN START?

<p>The Plain Truth (Engels)</p> <p>februari 1934</p> <p>2.756.551 abonnees 1.975.900 kiosk</p>	<p>Klar & Wahr (Duits)</p> <p>augustus 1961</p> <p>95.179 abonnees 0 kiosk</p>	<p>La Pure Vérité (Frans)</p> <p>juni 1963</p> <p>106.723 abonnees 53.800 kiosk</p>
<p>La Pura Verdad (Spaans)</p> <p>februari 1968</p> <p>164.787 abonnees 34.000 kiosk</p>	<p>De Echte Waarheid (Nederlands)</p> <p>september 1968</p> <p>45.458 abonnees 0 kiosk</p>	<p>La Pura Verità (Italiaans)</p> <p>juli 1982</p> <p>20.000 abonnees 0 kiosk</p>

*Cijfers van januari 1983, behalve voor de Italiaanse editie, waarvan de cijfers gebaseerd zijn op de nog niet verwerkte aanvragen.

U KUNT

met die slechte gewoonte breken

Norman Shoaf

Wordt u geplaagd door een vervelende gewoonte? En zou u daar graag af willen? Hier volgen belangrijke aanwijzingen om daarin te slagen.

Misschien hebt u weleens het oude gezegde gehoord: „Niets is zo duurzaam als verandering.” Wel, tot op zekere hoogte is dat juist. Overal om ons heen voltrekken zich voortdurend veranderingen.

Maar wanneer het om het veranderen van gewoonten gaat — in het bijzonder van slechte gewoonten — lijkt het wel dat geen strijd heviger kan zijn.

Slachtoffers van de gewoonte

Sta er eens even bij stil dat veel van wat wij in ons dagelijks leven doen, voor een heel groot deel een kwestie van gewoonte is.

Wij eten op bepaalde tijden. En soort en hoeveelheid zijn over het algemeen steeds hetzelfde. Wij slapen op dezelfde tijden — of het nu te veel, net genoeg of te weinig is — en de meesten hebben hun eigen geliefkoosde slaaphouding. Als een vriend of een mede-employé ons groet, dan groeten wij hoogstwaarschijnlijk op dezelfde vertrouwde manier terug.

Om kort te gaan: wij mensen zijn gewoontedieren.

En dat is helemaal niet zo gek. Want

MONTE WOLVERTON

zonder gewoonten zouden we nauwelijks normaal kunnen functioneren, laat staan veel tot stand brengen.

Maar ongelukkigerwijs permitteren wij ons ook slechte gewoonten te ontwikkelen — door de dingen, zonder er bij na te denken, op de verkeerde manier te blijven doen. Slechte gewoonten kunnen variëren van onduidelijk spreken, anderen niet recht aankijken en het maken van nerveuze gebaren tot gevaarlijke rijtechnieken, roken en drugmisbruik. Zij kunnen ons sociaal isoleren, ons overladen met schuldgevoelens en ons in de meer ernstige gevallen lichamelijk letsel toebrengen en ons zelfs het leven kosten.

Ernstige schadelijke gewoonten — waaronder roken, misbruik van drugs en het plegen van winkeldiefstallen —

worden in de Bijbel als zonde aangeduid — dat wil zeggen als het schenden van Gods grote wet van liefde (1 Joh. 3:4). En het loon dat de zonde geeft is de dood (Rom. 6:23).

Hoe gewoonten ontstaan

Een gewoonte is een aangeleerd gedragspatroon — een wijze van handelen die tot routine is geworden.

Wiskundigen die mensen met computers vergeleken, hebben berekend dat de mens bij een gemiddelde levensduur van 70 jaar omstreeks 100 miljard „bits” kan opnemen (een bit is een eenheid van informatie). Dat enorme aantal vertegenwoordigt veel meer informatie dan zelfs de meest geavanceerde computer kan verwerken.

Krijgt een computer meer informatie aangeboden dan hij kan verwerken, dan weigert hij eenvoudig nieuwe informatie op te nemen. Hij is niet in staat nog meer informatie te ontvangen en af te handelen.

De menselijke hersenen reageren dienovereenkomstig. Wanneer ons brein zoveel informatie heeft ontvangen dat we die niet meer kunnen verwerken, dan „draait het de knop om” — het schenkt er geen aandacht meer aan.

Maar dit schitterende mechanisme is in staat, in zijn „lange-termijn geheugen” informatie op te nemen en op te slaan over de wijze waarop routinetaken dienen te worden uitgevoerd, en om deze zelfde informatie weer terug te roepen en te gebruiken zonder het bewuste denkproces in te schakelen. Wij bestempelen die routinehandelingen als *gewoonten*.

Om een paar voorbeelden te noemen: we hoeven er normaal gesproken niet over na te denken hoe we onze schoenveters moeten vaststrikken, hoe we moeten fietsen of wandelen of waar we wonen.

Op die manier kan de menselijke geest zich beter concentreren op veeleisender taken. Hij kan zich richten op nieuwe prikkels die meer van hem verlangen. Gewoonten stellen ons in staat onderscheid te maken tussen het beproefde en verwachte, en het nieuwe en potentieel gevaarlijke.

Wetenschappelijk onderzoek wijst erop dat wij elke nieuwe ervaring vastleggen — dat wil zeggen elk van onze reacties op diverse prikkels. Hoe vaker we op dezelfde manier op bepaalde prikkels reageren, hoe gemakkelijker de zenuwbanen en circuits in het zenuwstelsel werken. Op het laatst is het geheugen in staat een automatische reactie uit te lokken op een bepaalde prikkel, of daaraan automatisch een bepaalde gedachte of een bepaald gevoel te verbinden.

Daaruit volgt dat wij, door de dingen vaak genoeg op de juiste manier te doen, goede gewoonten kunnen aankweken. Wanneer wij omgekeerd maar vaak genoeg de verkeerde mogelijkheid kiezen — steeds weer vervelende klussen voor ons uit schuiven, te veel eten, gauw boos worden wanneer onze kinderen ons niet snel genoeg begrijpen — dan kweken wij daarmee slechte gewoonten aan.

Het interessante is daarbij dat hoe vroeger die gewoontevorming op gang wordt gebracht, hoe dieper zij zich ingraaft. Met andere woorden: het is gemakkelijker direct te beginnen met het vormen van goede gewoonten, dan

later met een slechte gewoonte te moeten breken.

Versterken van gewoonten

De implicaties van dit conditioneringsproces voor de gewoontevorming zijn enorm. Denk bijvoorbeeld eens aan de opvoeding van kinderen.

Hoe wij leren, hoe wij ons dingen herinneren, hoe wij bij het groter worden manlijk en vrouwelijk ervaren, het zijn allemaal zaken die op gewoontevorming berusten en die ons vanaf onze prilste jeugd zijn ingeprent. Zelfs een faalsyndroom kan door de ouders, ook al menen zij het nog zo goed, onbewust in de psyche van het kind worden ingebouwd. En zijn we eenmaal volwassen, dan kan het afleren

Wetenschappelijk onderzoek wijst erop dat wij elke nieuwe ervaring vastleggen. Op het laatst is het geheugen in staat een automatische reactie uit te lokken op een bepaalde prikkel, of daaraan automatisch een bepaalde gedachte of een bepaald gevoel te verbinden.

van slechte gewoonten die wij of anderen ons al vanaf onze jeugd hebben ingeprent, erg moeilijk zijn.

Ouders dienen goede gewoonten bij hun kinderen aan te moedigen: weetgierigheid, geduld, bereidheid verantwoordelijkheid te aanvaarden, studietzin. Wanneer een goede handelwijze een aanmoedigende reactie in het gezin ondervindt, wordt de bereidheid om op de juiste manier te handelen versterkt, en kan de goede handelwijze al gauw tot een goede gewoonte worden.

Dat neemt niet weg dat geen enkel klein kind geheel kan of moet worden geconditioneerd zoals Pavlov dat met zijn honden deed. Bij elk kind spelen immers de eigen onafhankelijke denkprocessen en ervaringen een rol. Maar liefhebbende ouders kunnen een kind er wel van weerhouden, bepaalde gewoonten te ontwikkelen, die het vroeger of later zouden kunnen schaden.

Wanneer onervaren ouders een kind

bijvoorbeeld elke keer als het huilt een flesje in de mond stoppen of iets te eten geven, dan leren zij het kind in feite dat eten de beste medicijn tegen onbehagen is. Wanneer het kind dan in zijn latere leven met verdriet, neerslachtigheid of pijn te kampen heeft, valt het gemakkelijk ten prooi aan de slechte gewoonte om veel te veel te eten.

Wanneer een klein kind daarentegen door wijze ouders wordt aangeleerd zijn speelgoed, kleren en bordjes netjes op te bergen, en wanneer men het kind daar vervolgens voor prijst, dan zal het netheid tot een gewoonte maken, en ook zorgvuldig omspringen met de spullen van anderen.

Het aanmoedigen van goede gewoonten en het ontmoedigen van slechte kan ook in allerlei andere opvoedkundige situaties worden toegepast.

Hoe men een verandering tot stand kan brengen

Wij laten hier een aantal stappen volgen die van nut kunnen zijn om met verkeerde of schadelijke gewoonten te breken:

- *Wij dienen te erkennen dat wij een slechte gewoonte hebben.* Dit kan ons bijzonder moeilijk vallen, maar het is een voorwaarde om dat moeilijk grijpbare doel van persoonlijke verandering te bereiken.

Gewoontevorming is de natuurlijke vijand van verandering; in feite programmeren onze gewoonten ons om verandering te weren. Is een gewoonte eenmaal vastgeroest, dan onttrekt zij zich geheel aan ons bewust denken, waardoor onze hersenen, bevrijd van de noodzaak zich met het gebeuren in kwestie bezig te houden, alleen bewust reageren wanneer we iets doen dat afwijkt van het vertrouwde patroon.

- *Wij moeten leren inzien waarom wij bepaalde verkeerde handelingen plegen.* Daartoe is een eerlijke beoordeling van onszelf van belang.

Er bestaat nog veel verschil van mening over de vraag hoe wij tot bepaalde gewoonten komen, en binnen het kader van dit artikel kunnen wij er onmogelijk aan beginnen, de oorsprong van elke slechte gewoonte onder de loep te nemen. Er zijn talrijke factoren in het spel: conditionering in de

kinderjaren, onbewuste verlangens, rationele of irrationele angsten.

Wij zijn allen onderhevig aan het slechte in de menselijke natuur; wij worden onafgebroken gebombardeerd met de negatieve gedachten, denkbeelden en houdingen die door Satan de duivel, „de overste van de macht der lucht” (Ef. 2:2) worden uitgezonden. Satans kwade invloed is een van de wortels van elke slechte gewoonte die de mensheid er op na houdt — oorlog, vrije sex, liegen.

• *Wij moeten ons realiseren dat er een manier is om met de slechte gewoonte te breken.* Het doet er niet toe hoe sterk wij ook aangespoord worden om een verkeerd patroon te volgen, wij hebben altijd de mogelijkheid om van koers te veranderen.

In het geval van die slechte gewoonten die de Bijbel als zonde aanduidt, kan de aandrang om te liegen of om te blijven roken, of toe te geven aan onze seksuele lusten, overweldigend sterk lijken.

De apostel Paulus beschreef deze worsteling met de zonde als volgt: „Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dát doe ik. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont” (Rom. 7:19-20).

Er is een psycholoog die het gevecht om een slechte gewoonte te overwinnen bestempelt als een „worsteling tussen de oude en de nieuwe orde”. Gewoontevorming is in hoge mate conservatief; veranderingen zijn bijzonder verontwaardigend. Pogingen om het zelf om te vormen, worden als bijzonder bedreigend ervaren, en dit zelf zendt dan ook noodsignalen uit om te proberen ons tot opgeven te bewegen.

Of wij nu proberen te vermageren of met overmatig drinken of roken op te houden, in elk van die gevallen probeert het zelf — dat Paulus in Romeinen 6:6 „onze oude mens” noemt — zich te verweren. Een groot deel van ons wezen als mens is geprogrammeerd om veranderingen te weerstaan.

Maar wij kunnen wel degelijk veranderen! God construeerde ons uit

materie zodat wij die mogelijkheid hebben. Als wij eenmaal besloten hebben ons van negatief gedrag af te keren, kunnen wij mensen de juiste wegen leren bewandelen en die juiste gedragingen in onze geest en in onze beweegredenen leren verankeren. Wij noemen dit *karaktervorming*.

• *Wij moeten ervan overtuigd zijn dat het breken met de slechte gewoonte de moeite waard is.* Gemotiveerd zijn is van het grootste belang. Zoals een deskundige op dit terrein schreef: „Niemand kan een gewoonte de baas worden die dat niet wil, en die in zichzelf niet de hulpbronnen en de vastberadenheid kan vinden om dat te doen.”

Helemaal waar is dat niet. Om van

Is een gewoonte eenmaal vastgeroest, dan onttrekt zij zich geheel aan ons bewuste denken, waardoor onze hersenen, bevrijd van de noodzaak zich met het gebeuren in kwestie bezig te houden, alleen bewust reageren wanneer we iets doen dat afwijkt van het vertrouwde patroon.

een zelfzuchtige, inhalige manier van leven over te schakelen op een leven van naar buiten gerichte, echte belangstelling en liefde, zowel voor onszelf als voor anderen, kan niet worden volstaan met de in ons zelf aanwezige hulpbronnen, maar is de liefde van God onontbeerlijk. Eerste vereiste blijft echter dat wij werkelijk willen veranderen. Als we dat niet echt serieus willen, zal het ons nooit gelukken.

• *Wij moeten direct met de gewoonte breken, niet geleidelijk.* Onmiddellijk helemaal ophouden met ons negatieve gedrag is verreweg de doelmatigste — hoewel soms moeilijke — methode om met slechte gewoonten te breken.

U hebt gelezen over heroïneverslaafden die het met methadon probeerden en die eindigden als methadonverslaafden, of over rokers die probeerden met roken op te houden door zoetigheden te gaan eten, en die daaraan verslaafd

raakten. Er bestaan veel betere manieren om van slechte gewoonten af te komen.

Zo kan men bijv. een nieuwe gewoonte aanleren, die het tegen de oude kan opnemen. Maar dan moet men er wel zeker van zijn dat die „concurrerende” gewoonte die men vormt, een positief karakter heeft. In plaats van met veel eten neerslachtige gevoelens te verdrijven, zou men bijvoorbeeld kunnen gaan joggen of een inspannend partijtje tennis kunnen gaan spelen.

Bepaalde therapieën om het gedrag te veranderen, trachten de verkeerde gewoonte zover te doen uitslijten dat zij door persoonlijke afkeer en uitputting haar greep verliest. Als iemand verslaafd is aan een bepaald soort voedsel, kan de therapeut proberen een verband te leggen tussen dit voedsel en de een of andere onplezierige gewaarwording. Dit is wat men noemt de aversie-therapie. Maar haar verdiensten zijn twijfelachtig wanneer de persoon met de verkeerde gewoonte niet sterk gemotiveerd is. Zoals een oude volkswijsheid luidt, blijft iemand die met tegenzin tot iets wordt overgehaald, vaak diep in zijn hart dezelfde mening toegedaan.

Het kan zijn dat iemand dient te leren een negatieve stimulans te weerstaan. Zo kan het zijn dat iemand die graag veel eet, zich alleen maar hoeft aan te wennen wat minder of helemaal niets van het toetje te nemen, ook als iedereen om hem of haar heen daar wel van geniet. Het is tenslotte zo dat de verleiding om teveel te eten het hele leven door blijft bestaan. Het is onmogelijk die verleiding te elimineren, want die schuilt nu eenmaal in het lekkere eten zelf. Wat men dus moet veranderen is het misbruik dat men er van maakt.

• *Wanneer wij met onze verkeerde gewoonte hebben gebroken, dienen wij bereid te zijn ook anderen er van af te helpen.* Wanneer iemand die „er al is” een ander helpt die nog niet zo ver is, plukken beiden de vruchten van hun motivatie.

Gods hulp vereist

De hierboven omschreven stappen
(Zie verder pagina 13)

PLAIN TRUTH

(Vervolg van pagina 6)

campagne getuige geweest van een aanzienlijke groei van de Nederlandse lijst van abonnees.

De laatste taal die toegevoegd is aan de PLAIN TRUTH-familie is het Italiaans. *La PURA VERITÀ* is pas in juli 1982 van start gegaan, maar is een verbazingwekkend succes. De respons is tot nu toe uitstekend geweest. Naar schatting zal *La PURA VERITÀ* tegen de tijd dat alle reacties op de twee reclame-campagnes in 1982 verwerkt zijn, meer dan 20.000 abonnees hebben.

De oudste en verreweg grootste editie is de Engelstalige PLAIN TRUTH. Het is een enorm grote taak om de op een na grootste taalgroep van de wereld te bereiken. Op het

moment wordt de Engelse editie van *The PLAIN TRUTH* verspreid in 202 naties en de daarmee verbonden gebieden. Veelzeggend genoeg worden alle edities van *The PLAIN TRUTH* gedrukt in de Engelstalige landen. Het grootste deel van de Engelstalige PLAIN TRUTH's wordt net zoals de Spaanse en Franse edities gedrukt op de enorme persen van R. R. Donnelley & Sons, Co. in Glasgow, Kentucky in de V.S., een van de grootste drukkerijen ter wereld.

Verspreiding via kiosken

Een andere belangrijke mijlpaal voor *The PLAIN TRUTH* is het welslagen van het programma voor verspreiding via de kiosken, dat oorspronkelijk in juli 1971 in Engeland is uitgeprobeerd. Al snel volgden in 1972 eerdere programma's in Frankrijk, Nederland en West-Duitsland. In januari 1976 begon

La PURA VERDAD ook aan een programma voor de kiosken. Iets meer dan vijf maanden later, in juli 1976, werd er in de Verenigde Staten en Canada begonnen met de verspreiding via kiosken. Op dit moment is de verspreiding via de kiosken ieder jaar verantwoordelijk voor 30% van de nieuwe abonnees en voor ongeveer 40% van de totale oplage van *The PLAIN TRUTH*.

Een ander programma, waarmee in mei 1980 is begonnen, is het „card holder“-programma. Hierbij worden kleine, goedkope kaartenhouders gebruikt die gevuld zijn met kaarten waarmee men een abonnement kan aanvragen. Dit programma heeft een aanzienlijke respons opgeleverd. Op het ogenblik wordt het uitgebreid voor de edities in andere landen.

De nieuwste technologie

De laatste ontwikkeling bij *The PLAIN TRUTH* is de aanschaf van het allernieuwste „real time composition computer system“. Zoals de computer van een vluchtnabootser onmiddellijk reageert op de handelingen aan het schakelbord, zo stelt dit nieuwe systeem op vergelijkbare wijze de medewerkers van onze uitgeverij in staat om bijna direct wijzigingen aan te brengen in de compositie van een tekst.

Er is in de laatste 49 jaar veel veranderd voor *The PLAIN TRUTH*. Sinds de allereerste magere jaren in de jaren '30 is dit werk gegroeid op ongeveer dezelfde manier als het 'mosterdzaadje' waar Christus over sprak in Mattheüs 13:31-32. Op dit moment is *The PLAIN TRUTH* een modern tijdschrift met een massaoplage en lezers over de hele wereld. Toch blijven de oorspronkelijke basislijnen voor *The PLAIN TRUTH* steeds dezelfde. Eigenlijk is dit het perspectief dat *The PLAIN TRUTH* uniek maakt. Het kan kort samengevat worden in de woorden die gegrift staan in de muur boven de zuidwestelijke toegang tot Ambassador Hall op de campus van Ambassador College in Pasadena, Californië: „Het Woord van God is de Basis van Kennis.“ Deze woorden zijn een richtlijn voor alle schrijvers en redacteurs van het huidige tijdschrift, net zoals ze dat de afgelopen 49 jaar geweest zijn voor de heer Armstrong. En ze zullen de gehele organisatie blijven leiden terwijl deze haar 50e jaar ingaat. □

HET UITEINDELIJKE CONFLICT

We lezen dat in de laatste crisis aan het einde van dit tijdperk: „Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden“ (Openbaring 11:15). Hoe zal dat gebeuren? De vele verrassende profetische openbaringen in de Bijbel kunt u begrijpen met behulp van ons boekje *Het boek Openbaring eindelijk onthuld!*

Het boek
Openbaring
eindelijk onthuld!

Wordt de 21e eeuw de Japanse eeuw?

John Halford

Het was een leuk klein horloge, en de ogen van mijn dochter glommen van verwachting. De prijs was redelijk.

Maar was het van goede kwaliteit, vroeg ik me af. „Zeer goede kwaliteit,” verzekerde de verkoper mij, „gloednieuw model — geheel gemaakt in Japan.” Voor hem was de kwaliteit daarmee verzekerd. Het horloge was *geheel* gemaakt in Japan.

En waarom ook niet? Elke smet die ooit gekleefd heeft aan „made in Japan” is al lang uitgewist door de vloedgolf van camera's, auto's en rekenmachines die net zo goed — en vaak beter — zijn als hun Amerikaanse en Europese tegenhangers.

Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog zijn de Japanners supersterren geworden in de industriële wereld. De geschiedenis kent maar weinig landen die zo snel zo ver gekomen zijn. Het lijkt alsof er voor hen niets onmogelijk is. Sommige mensen voorspellen dat de volgende eeuw de eeuw van Japan zal zijn, zoals de 20e eeuw beheerst werd door de V.S. Op veel belangrijke gebieden geeft het de toon al aan in de wereld.

Of het nu gaat om enorme olietankers of om miniatuurrekenmachientjes, Japan schijnt het vlugger, goedkoper en beter te kunnen maken dan bijna ieder ander.

Westerse zakenmensen hebben het met een zuur gezicht over „de N.V. Japan”, alsof het hele land één groot syndicaat is waarin alle individuele maatschappijen samenwerken voor het nationaal belang.

De Japanse efficiëntie heeft iets meedogenloos. Eens reisde ik van Tokio naar Hirosjima in de beroemde „bullet train” [sneltrain]. We verlieten Tokio op tijd — op de tweede af. Na een snelle, computerbestuurde rit van verscheidene uren kwamen we aan op de bestemming, honderden kilometers verder — op tijd — *op de tweede af*. Het was bijna beangstigend — je voelde dat je deel uitmaakte van een zorgvuldig gestuurd productieproces. Ik ben meer gewend aan de opgewekte verwarring van de gemiddelde Aziatische spoorlijn — en om redenen die moeilijk zijn uit te leggen, merkte ik dat ik bijna aanstoot nam aan de Japanse efficiëntie.

Dat is heel vaak de wijze waarop Westerlingen reageren op het succes van Japan. We kopen de Japanse producten omdat ze minder duur zijn, minder benzine verbruiken, of omdat ze gewoon *beter zijn* dan de meeste concurrerende producten. Maar tegelijkertijd is er een vaag gevoel van wrok.

Een tijdje geleden publiceerde de *Los Angeles Times* een

artikel over het feit dat Japan bereid was de Verenigde Staten 10 miljard dollar te lenen tegen lage rente. De Japanners realiseren zich dat er wat geld teruggepompt moet worden in Amerika's zieke economie als ze handel willen blijven drijven met dat land. Anders zou er geen geld meer zijn om Japanse artikelen te kopen — en dan zou *iedereen* er onder lijden. Het was niet beledigend bedoeld, maar het schijnt dat veel Amerikanen het wel zo hebben opgevat. „Eerst maken ze onze industrie kapot met goedkope auto's, goedkope camera's en goedkope horloges. En dan hebben ze ook nog het lef om ons 'ontwikkelingshulp' aan te bieden!”

Als jaloerse schoolkinderen zoeken we manieren om hen die meer succes hebben dan wij omlaag te halen en te kleineren. We denken graag dat de gemiddelde Japanse arbeider een niet denkende automaat is (niet juist), dat hij

J.P. LAFFONT — SYGMA

lange dagen maakt voor een kom rijst (niet juist), en dat de Japanners niets anders kunnen dan de ideeën van andere mensen nabootsen en ze weer goedkoop verkopen (beslist niet juist). Westerlingen zoeken iets achterbaks of sinisters achter ieder Japans succes — iets, wat het dan ook is, dat op de een of andere manier hun verbazingwekkende prestaties verklaart. Maar zo ontwijken we de eigenlijke kwestie. De Japanse arbeider is *geen* „supermens”. Maar individueel, en ook als natie, lijkt het Japanse volk geleerd te hebben zeer belangrijke wetten toe te passen die leiden tot succes. Ze hebben de welvaart niet cadeau gekregen. Hun succes is geen toeval. In sommige opzichten kan Japan beschouwd worden als een *arm* land — het mist bijna totaal de grondstoffen en energie die nodig zijn voor de industrie. Een Japanse premier, die de grote natuurlijke rijkdom van de Verenigde Staten zag, werd ertoe bewogen te zeggen: „Ik vind dat God niet erg eerlijk is geweest bij de verdeling van de natuurlijke rijkdommen.”

Bijna alles wat Japan nodig heeft moet geïmporteerd worden. Ze moeten het doen met hetzelfde ijzererts, hetzelfde hout, dezelfde rubber en dezelfde olie die alle

anderen hebben. Wat het verschil uitmaakt, is wat de Japanners *doen* met deze grondstoffen.

Het is eerlijk noch opbouwend om te geloven dat de Japanse arbeider een robot is die lange dagen maakt voor een schamel loon. Hij werkt ongeveer 40 uur per week, waarvoor hij een salaris krijgt dat net zo hoog is als dat van zijn tegenhanger in Europa. Zijn behuizing mag misschien wat klein zijn, maar hij is goed gekleed en goed gevoed en krijgt ieder jaar een betaalde vakantie.

Het grote verschil is dat de gemiddelde Japanner nog steeds een sterk gevoel van verbondenheid heeft met zijn werk. Als er iets mystieks is aan het succes van Japan, ligt dat in de houding van het meisje aan de werkbank dat een radio in elkaar zet, de technicus in het laboratorium die een nieuwe camera ontwerpt, of de man aan de lopende band die een auto maakt voor de export. Zij komen op tijd op het werk, en ze werken zorgvuldig en hard terwijl ze daar zijn. Ze geloven in eerlijke arbeid voor een behoorlijk salaris. Ze zijn trots op wat zij — en hun land — produceren. Nonchalant, halfslachtig en slordig werk dat misschien net door de kwaliteitscontrole zal rollen (maar als het dat niet doet, wat dan nog) is niets voor de Japanners.

De Japanners voelen zich beledigd door de beschuldigingen van „oneerlijke concurrentie”. Het mag dan concurrentie zijn — maar waarom is het oneerlijk? In 1970 gaf de toenmalige premier van Japan, Eisaku Sato, de hoofdredacteur van dit blad, Herbert W. Armstrong, de volgende waarschuwing: „Ik zie de dreiging van een economische en industriële oorlog tussen onze landen steeds naderbij komen.” Tegenwoordig is die dreiging groter dan ooit. De Amerikaanse industrie moet gestaag wijken voor de Japanse producten. In een advertentie die verscheen in veel grote kranten in Amerika, inclusief de *Wall Street Journal*, legde de heer Armstrong uit waarom de Japanse autoindustrie Detroit voorbijgestreefd is. Daar was geen ingewikkelde economische formule voor nodig. Het komt eenvoudig doordat de Japanse arbeider in de autoindustrie zich verantwoordelijk voelt voor zijn werk, zijn werkgever en zijn land, terwijl zijn Amerikaanse tegenhanger zich er op de eerste plaats voor inzet om meer voor *zichzelf* te krijgen. Er zijn natuurlijk aan beide kanten uitzonderingen. Maar dit is de eigenlijke oorzaak waarom Japan op de anderen vooruitloopt.

Toen hun industrie na de Tweede Wereldoorlog vernietigd was, hebben de Japanners zich ingezet voor de heropbouw. Natuurlijk, ze werden door de Verenigde Staten verlost van de last van een nationale defensie. Maar evengoed zouden ze het niet klaargespeeld hebben zonder een geweldige inspanning. De Japanners zijn niet uniek in dit opzicht. Andere volken hebben ook laten zien dat ze enorme daden van zelfopoffering kunnen stellen als ze geroepen worden tot samenwerking voor het voortbestaan van hun land.

De Engelsen deden dat in de Tweede Wereldoorlog. De Westduitsers deden het daarna. De Chinezen bouwden de Chinese Muur. En tweehonderd jaar geleden zwoegde het pas onafhankelijk geworden volk van Haïti met de blote handen om La Citadelle te bouwen, een verbijsterend fort op een bergtop van 900 meter hoog. Het schijnt dat iedere mens dit kan volbrengen. En latere generaties staan verbaasd en vragen zich af: „Hoe hebben ze dat klaargespeeld?”

De moeilijkheid met latere generaties is dat ze zelden goed gemotiveerd zijn om deze opofferingsinspanning na te

volgen. De hardbevochten welvaart of zekerheid wordt een vloek — een basis voor latere decadentie.

Ja, zelfs het Japanse „wonder” vertoont tekenen van slijtage. De huidige Japanse jeugd lijkt niet te vatten waar het om gaat. De nieuwe generatie Japanse kinderen heeft niet veel interesse voor het navolgen van de traditie van discipline en hard werken. Het afgelopen jaar was een recordjaar wat arrestaties van jongeren betreft. De jeugdcriminaliteit is in vijf jaar met 55% gestegen. Tienerbendes beginnen een ernstig probleem te vormen. Het geweld op de scholen neemt toe. Een aantal onderwijskrachten, mensen met een traditioneel gerespecteerd beroep, heeft gevraagd om bescherming van de politie. Net als de kinderen van alle welvarende maatschappijen, keert ook de Japanse jeugd zich van die maatschappij af. De oudere generaties maken zich zorgen. *Zij weten* dat er niets wonderbaarlijks is aan het huidige succes van het land. *Zij weten* wat daarvoor verantwoordelijk is — opoffering, toewijding en hard werken.

Wordt de 21e eeuw de Japanse eeuw? Sommige Japanse deskundigen zeggen: „Niet noodzakelijk.” Ze zijn van mening dat hun land afstevent op een drastische verandering.

Ze hebben gelijk. Dat doet het ook.

De wereld kan op deze manier niet doorgaan — waarbij zelfs de veronderstelde bondgenoten elkaar nauwlettend in het oog houden, als wilde beesten om een gemeenschappelijke drinkplaats. Er worden sancties en invoertarieven opgelegd die leiden tot handelsoorlogen. Het verlammen van de ijverigen en het beschermen van onbekwaamheid en luiheid houdt de vooruitgang tegen. De economische problemen van de 20e eeuw laten ons zien dat we óf allemaal samen moeten werken — óf *iedereen verliest* uiteindelijk. De profetieën in de Bijbel tonen ons dat dit laatste *zal* gebeuren — sneller dan wij verwachten.

Wij zijn op weg naar handelsoorlogen — die leiden tot echte oorlogen — en de uiteindelijke catastrofe. Trouwe lezers van dit tijdschrift weten dat God tussenbeide zal moeten komen en de mens van zichzelf zal moeten redden. Dat houdt ook in dat de achterdocht en hebzucht die de kenmerken zijn van de internationale handel een halt wordt toegeroepen.

Aan wie zal de 21e eeuw behoren? Het zouden de Verenigde Staten, Engeland en Duitsland kunnen zijn. En Japan, China en India. En IJsland, Somalia, Bulgarije en Tonga. En de oorspronkelijke bewoners van Australië, de Amerikaanse Indianen, de Eskimo's en de Pygmeëen. Kortom, het economische succes in de 21e eeuw zal behoren aan *elke* natie die bereid is te leren hoe ze samen moeten werken, hun grondstoffen moeten beheren en hun door God gegeven potentieel voor het algemeen welzijn moeten gebruiken. *Iedere* groep mensen met intelligente leiders, goede doeleinden en een juiste scholing kan een geducht team worden. Succes, welvaart en bekwaamheid zijn niet de voorrechten van een kleine groep. God heeft *alle* mensen naar zijn beeld gemaakt. Onder zijn leiding zullen we eens beseffen wat dit betekent. De meest verbazingwekkende uitvindingen en de grootste prestaties in de industrie, techniek en architectuur liggen nog voor ons. Weinigen beseffen het — maar de wereld staat op de drempel van een „economisch wonder” dat niet slechts gedurende de 21e eeuw zal voortduren, maar gedurende duizend jaar. □

van onze lezers

Een jaar geleden zag ik een advertentie in een krant van de ECHTE WAARHEID. Die advertentie trok mijn blik naar zich toe, gratis? Die mensen moesten wel iets heel belangrijks te zeggen hebben. Ik besloot me te abonneren.

Ik heb sindsdien de artikelen één voor één verslonden. Voor die tijd vroeg ik mezelf zoveel af, dat mijn hoofd ervan begon te bonzen. Ik stond er totaal alleen voor, dat is moeilijk, laat ik U dat vertellen. Het werd een aardig rotzooitje 'boven', dus ik begon met op te schrijven, wat ik me nou op dat moment afvroeg. Ik vergaarde zoveel mogelijk kennis over wetenschappen, waarvan ik dacht dat die mij het antwoord zouden geven: parapsychologie, filosofie etc. De kennis daarvan bracht mij echter geen antwoord, het maakte me nog vuriger zoeken naar het waarom (en al de vragen daarom-

trent). Van de mensen met wie ik sprak werd ik ook niet veel wijzer, ik kreeg eerder het gevoel dat ik ten bate van hun naar het antwoord moest zoeken. Ik kreeg het idee dat mensen maar nutteloze, eenzame en verveelde wezens waren. Dat idee zinde mij helemaal niet, ik ben hier toch niet voor niets? Tijdens de zomervakantie werkte ik bij de boer, door de eentonigheid van het werk daar (dat denk ik tenminste) kroop er een vreemde gedachte in mijn brein: Het eet, het drinkt, het slaapt, het vermenigvuldigt en het gaat (tenslotte?) dood. U raadt het al, de mens.

Nu ook die gedachte zinde mij niet, zo leeg mag dat toch niet zijn, dat bestaan? Wij zijn toch tot veel meer in staat dan elkaar hier op aarde te ergeren, misschien wel uit te roeien? Hoe komt dat toch? Wat gaat er verkeerd? Wat doen wij ver-

keerd?

Nu naderen wij vorig jaar, de advertentie, het abonnement. Ik ontvang een tijdje later de ECHTE WAARHEID van oktober 1981, ik sla de eerste bladzijde om en wat ziet mijn lodderig oog?: Wat is de meest fundamentele kennis? De kennis van het doel van het menselijk leven hier op aarde! Het is de kennis . . . enz. Mijn vraag! Met antwoord!

Daar heb ik werk van gemaakt door de beweringen die U in uw tijdschrift en uw boekjes maakt, te controleren, maar bovenal te vergelijken met andere beweringen. Ik ben tot de conclusie gekomen dat dat wat U beweert de ECHTE WAARHEID is, de bijbel geeft antwoord op mijn vragen, dankzij U.

In het bijzonder wil ik Mr. Armstrong bedanken, hij is de initiatiefnemer geweest voor het maken van een wegwijzer naar de wegwijzer. Dat blijkt in de

wereld van vandaag een grote noodzaak. De mensen worden overal in de war gebracht, het stikt letterlijk van de stromingen. Ze worden depressief, plegen zelfmoord of geraken in verkeerde stromingen, doordat ze roekeloos maar ergens in duiken, komen nergens terecht. Drugs, criminaliteit, oorlogen, wat voor een pad belopen we toch? U, Mr. Armstrong, probeert ze van dat pad te weerhouden, ze inzicht te geven, te helpen, maar U dwingt ze niet. U zet ze op meesterlijke wijze aan het overdenken, laat ze zelf beslissen, dat bewonder ik aan U. U verdient er niks aan, het kost U geld, maar toch wilt U de mensen laten delen in de kennis die U achterhaald heeft, die de massa was ontlopen. U bent daar groots in geslaagd Mr. Armstrong, de mensen worden weer bewuster.

U heeft de tijd met U mee.

S.J., Schagen

Slechte gewoonte

(Vervolg van pagina 9)

maken deel uit van het succesvolle programma waarmee een bepaalde groep verkeerde sociale gewoonten probeert te bestrijden. Deze methode kan worden gebruikt om elke kwalijke gewoonte te overwinnen — maar, nogmaals, alleen wanneer de persoon in kwestie werkelijk wenst te veranderen.

Het omschakelen van een negatieve, schadelijke levenswijze op een gelukkige, produktieve, op de buitenwereld gerichte manier van doen vereist een verandering van de menselijke aard, en dat lukt alleen maar wanneer ook de kracht van Gods heilige Geest wordt ingezet.

februari 1983

God wil graag dat in ieder van ons zich een sterk en goed karakter ontwikkelt. Hij wil dat wij de levenswijze van *geven* leren in plaats van die van *nemen*, en de weg van *geven* is de juiste weg naar elk mooi en gelukkig resultaat waar de mens naar verlangt.

Niemand die ten prooi is aan verkeerde of zondige gewoonten — dat wil zeggen niemand die zich geheel overgeeft aan een zelfzuchtige, schadelijke levenswijze — zal ooit Gods Koninkrijk kunnen binnengaan (1 Kor. 6:9-10).

Om Gods plan met ons in vervulling te doen gaan, dienen wij ervoor te zorgen dat wij in ons karakter alleen maar de beste gewoonten „vastleggen” — de meest positieve, heilzame, en op *geven* gerichte — en dat wij alles verwerpen dat schadelijk of zelfzuchtig

is of niet de juiste doeleinden helpt verwezenlijken. Want in Gods Koninkrijk zullen in Gods Gezin geen slechte gewoonten bestaan!

Wanneer wij naar Gods wetten leven, kunnen wij, met Paulus, elke uitdaging van het leven, met inbegrip van slechte gewoonten, beantwoorden met: „Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft” (Filipp. 4:13).

In toekomstige artikelen in *De ECHTE WAARHEID* zullen meer in detail allerlei specifieke gewoonten en terreinen worden onderzocht die voor verbetering vatbaar zijn, zodat wij gelukkiger en met meer succes kunnen leven. Onderwerpen zullen zijn kinderopvoeding, dieet houden, vaardigheden aanleren, enzovoort. Wij raden u aan naar die artikelen uit te zien. □

ZAL DE MENS DE MILIEUVERVUILING OVERWINNEN—

of zal de vervuiling de mens de baas worden?

Donald D. Schroeder

De wereldomspannende strijd tegen de milieuvveruiling is nauwelijks begonnen of hij stuit al op enorme tegenstand. Maar verwonderlijk genoeg zal de milieuslag uiteindelijk toch worden gewonnen.

Onverwachts blijkt de mens in zijn streven naar een beter leefmilieu op een tweesprong aangeland. De strijd tegen de verontreiniging van lucht, water en land wordt

ondermijnd door een hele reeks van economische, politieke, militaire en sociale crises, waarvan vrijwel geen land is uitgezonderd.

Juist op het moment waarop in elk land intensieve pogingen dienen te worden gedaan om omvangrijke vervuiling tegen te gaan en verdere achteruitgang van de kwaliteit van

het leefmilieu te voorkomen — en in sommige gevallen zijn daar bijzonder vergaande maatregelen voor nodig — wordt het tempo van de strijd vertraagd, of moet hij zelfs worden gestaakt.

Een luxe van de rijken?

Velen realiseren zich niet dat krachtige maatregelen tegen milieuvveruiling tot nu toe een kostbare luxe zijn geweest, die vrijwel uitsluitend de rijke, ontwikkelde landen zich hebben kunnen veroorloven. Ontwikkelingslanden konden zich slechts zelden dergelijke ingrepen permitteren.

In de tijd van grote economische span-

ningen waarin wij nu leven, komen krachtige maatregelen ter bestrijding van de vervuiling dikwijls in botsing met de door overheid en industrie gevoerde politiek. Vandaar dat nu vele regeringen en particulieren die oorspronkelijk grote voorstanders van dergelijke maatregelen waren, nu beweren dat het allemaal zo'n vaart niet loopt.

Zelfs de rijkste landen hebben, gezien de eis om ter bevordering van de werkgelegenheid tot nieuwe economische en industriële expansie te komen, grote moeite om voldoende geld, mankracht en hulpbronnen te reserveren voor een krachtig milieubeleid. En bovendien nog voor sociale voorzieningen, energiebeleid en defensie.

Herstel van de recessie, en de eisen van de militaire veiligheid krijgen voorrang boven krachtige inspanningen ter bescherming van het milieu. De leiders van grote industriële ondernemingen in de hele wereld wijzen erop dat strenge voorschriften ter beteugeling van de vervuiling de werkloosheid doen stijgen, de produktiviteit belemmeren en het concurrentievermogen verlagen, kostbare energie verkwisten en het gevaar van faillissement oproepen.

Wat een dilemma voor de mensheid! Overal voelen landen zich gedwongen hun industriële en technologische capaciteit te vergroten, zelfs als dat tot versnelde milieuvervuiling leidt. Toch kan het lot van de hele mensheid worden bezegeld als men er in dit decennium niet in slaagt de vervuiling in toom te houden en de verwoesting van het aardse milieu dat alle leven in stand

houdt, te voorkomen.

Wat veel politieke leiders, zakenlieden en burgers maar niet kunnen begrijpen — of waar zij de ogen voor sluiten — is dat nieuwe economische prioriteiten het leven van de gehele mensheid op het spel zetten. Als er nu geen krachtige actie tegen de verschrikkelijke bedreiging van de vervuiling wordt ondernomen, zal het te laat zijn!

Kritieke decennia

Het valt nauwelijks te geloven. Maar het is amper tien jaar geleden dat vooraanstaande wetenschappers, milieudeskundigen en regeringsvertegenwoordigers *voor de eerste maal* bijeenkwamen op een historische conferentie om stelling te nemen tegen de ongehoorde bedreiging die de wereldvervuiling voor de mensheid oplevert.

In juni 1972 kwamen in Stockholm afgevaardigden van meer dan 100 landen bijeen op de Milieuconferentie van de Verenigde Naties. De afgevaardigden werden geconfronteerd met de grimmige feiten omtrent de snel achteruitgaande kwaliteit van lucht, water en land op de gehele aarde. De feiten leidden onherroepelijk tot de conclusie dat zelfs wanneer de mensheid niet door een kernoorlog wordt vernietigd, hetzelfde resultaat binnen enkele tientallen jaren zal worden bereikt door de snel toenemende vervuiling en verwoesting van het milieu — tenzij men die ontwikkeling in snel tempo weet te keren.

De gedelegeerden richtten de UNEP op, het milieuprogramma van de Verenigde Na-

ties onder de titel „United Nations Environment Program”. Het heeft ten doel toezicht te houden op de voortgang die de mensheid zou maken bij de bestrijding van de vervuiling en de verwoesting van het leefmilieu.

Terugblikkend kan men constateren dat deze conferentie — tot dan toe de stoutmoedigste poging van de mens om zichzelf te redden van de ondergang in zijn eigen industriële en technologische afval — het eerste doel van de initiatiefnemers heeft bereikt. Voor het eerst in de geschiedenis werden wereldleiders gezamenlijk geconfronteerd met de realiteit dat wij hard bezig zijn onszelf ter dood te vervuilen.

Dat neemt niet weg dat hoewel het doel van deze belangrijke conferentie grotendeels bereikt werd, geen van de lofwaardige resoluties om tot internationale samenwerking te komen, of de internationale verontreinigingsproblematiek doeltreffend te lijf te gaan, een bindend karakter hadden — zelfs niet voor de regeringen die ze gesteund hadden. Telkens weer zetten de afgevaardigden op deze historische conferentie al hun stekels op zodra er voorstellen aan de orde kwamen die in strijd schenen met hun economische belangen op de korte termijn. Leiders van kort bij kas zijnde ontwikkelingslanden betoogden dat kostbare milieubeschermingsmaatregelen een obstakel vormden voor de industriële ontwikkeling die zij nodig hadden om zich aan hun armoede te ontworstelen.

Wat is er bereikt?

Welke vorderingen heeft de mensheid gemaakt na het officiële begin van de strijd tegen de vervuiling in 1972?

JACK FIELDS — PHOTO RESEARCHERS

M.P. KAHL — PHOTO RESEARCHERS

GEORG GERSTER — PHOTO RESEARCHERS

Om eerlijk te zijn: het Milieudecennium van de jaren '70 vormt een uniek tiental jaren van wijdverbreid besef van de omvang van de milieuvriendelijkheid en van krachtige pogingen om er iets tegen te doen. Zelfs vele landen die zeiden zich geen strenge anti-vervuilingsmaatregelen te kunnen veroorloven, voelden zich gedwongen eraan te doen wat binnen hun vermogen lag.

Men zou gewag kunnen maken van talrijke successen en van verbazingwekkend goed geslaagde pogingen om plaatselijk tot een schonere lucht en schoner water te komen en een geruïneerde bodem te zuiveren. Milieubeschermingswetten roepen de ongebreidelde milieuvrelechtering nu een halt toe in tal van gebieden waar dergelijke wetten nooit eerder bestonden. Diverse industrieën hebben miljoenen besteed aan het indammen van hun afvalstroom.

In sommige streken is men erin geslaagd bepaalde vormen van luchtvervuiling opvallend terug te dringen. Ook is er in verschillende continenten een opmerkelijke ommekeer opgetreden in de vervuiling van ernstig verontreinigde rivieren, meren en stromen. Ervaringen als deze hebben iedereen duidelijk gemaakt wat er kan gebeuren wanneer in een bepaald gebied tot intensieve bestrijding van de milieuverontreiniging wordt overgegaan.

Ook zijn er, althans in de eerste stadia van research en ontwikkelingswerk, grote vorderingen gemaakt in niet-vervuilende energietechnologie en in milieubeschermingstechnologie. Er zijn verbazend eenvoudige en veilige methoden bedacht en verwezenlijkt om energie te betrekken uit zonne- en aardwarmte, uit windkracht en uit gas dat uit biomassa wordt gewonnen. Ook zijn er ontwerpen gemaakt om energie te winnen uit de getijdestromen en de golven van de oceaan.

Er zijn met succes proeven gedaan
(Zie verder pagina 19)

AANVAL OP SCHONE LUCHT — *De industriële mens behandelt de lucht waarvan hij afhankelijk is als een open riool. Maar wat omhoog gaat, komt weer omlaag, vaak op iemand anders ver weg. Van boven naar beneden: het verbranden van olierestanten en kreupelhout op Sumatra; een chemische fabriek in Zimbabwe; een olieraffinaderij in het dichtbevolkte Zuid-Californië.*

De ECHTE WAARHEID

Onmiddellijke bedreiging voor de wereld: zuur uit de hemel

Het zou moeite kosten een nog sluipender, even dodelijke als effectieve vorm van chemische oorlogvoering uit te denken met het doel grote gebieden van de aarde te vernietigen, dan regens, die zuurder zijn dan azijn, mist en dampen die machines, gebouwen en verf aanvreten; sneeuw die met haar geconcentreerd giftig smeltwater alle waterleven doodt — een wapen dat de woudgroei vertraagt, de oogst-opbrengst verlaagt, metalen buizen doet roesten en het gehalte aan giftige metalen in het drinkwater doet stijgen. Stuk voor stuk rampen die te wijten zijn aan de zure neerslag die uit een door industriële bedrijvigheid verontreinigde hemel valt.

Het is een vervuiling, die door de heersende winden van stad naar stad en van land naar land wordt geblazen, en uiteindelijk van het ene continent naar het andere. Het is een milieuverpestende tijdbom die nu reeds bezig is grote delen van de ecosystemen van de wereld te vernietigen. Tal van wetenschappers en milieudeskundigen beschouwen zure regen als het ernstigste milieuprobleem van de wereld.

In zo'n 4000 Zweedse meren en in meer dan 1500 Noorse is alle vis doodgegaan. Duizenden andere meren lopen gevaar. Een deskundige schat dat de meeste Zweedse meren als er niet drastisch wordt ingegrepen over enkele tientallen jaren morsdood zullen zijn. Tegen die tijd zal het grondwater zonder speciale behandeling ondrinkbaar zijn, en zal een groot deel van de Scandinavische wouden vernietigd zijn.

De voornaamste bron van

de luchtverontreiniging die de oorzaak is van de zure neerslag boven grote delen van verscheidene continenten is het sedert de Tweede Wereldoorlog enorm toegenomen gebruik van fossiele brandstoffen — voornamelijk steenkool en olie — door de industrie en het wegverkeer.

Omvangrijke zuurlijkens

De tot dusverre het meest door zure regen verwoeste gebieden liggen in Noord-Amerika, Scandinavië en andere delen van Europa.

In West-Duitsland doen de misvormde takken en de grauwe skeletten van ontelbare zieke bomen die aan de zure regen ten offer vielen, denken aan de ontbladerde wouden van een slagveld. Een Westduitse bosbouwexpert schat dat 30% van het Westduitse bosland bezig is te bezwijken onder de met de lucht meegevoerde vervuiling. In Beieren verkeert 50% van de pijnbomen in gevaar.

Deze zelfde bosbouwkundige gelooft dat de bodem is vergiftigd door tientallen jaren lang neervallend zwaveldioxide en zware metalen zoals lood en cadmium. Hij is van mening dat dergelijke verontreinigers de bomen in een toestand van permanente stress brengen, waardoor hun weerstand tegen droogte, vorst, schimmels en bacteriën wordt ondermijnd.

Andere biologen rapporteren dat zure regen ook het blad wegvreet, voedingsstoffen uit de grond losweekt, de fotosynthese verstoort en het stikstofbindend vermogen van planten zoals erwten en sojabonen verzwakt. Op tal van plaatsen in Europa is sprake van een steeds tragere groei van het bos.

Bron van spanningen

Zure regen vormt de bron van toenemende spanningen tussen de naties. De Scandinaviërs beklagen zich dat zij worden „gebombardeerd” met de

verontreiniging van andere landen, en dat de verwoestingen niet veel schijnen te verschillen van die welke door „chemische oorlogvoering” op het slagveld worden veroorzaakt. Zij beweren dat de door Britse, Westduitse en andere Europese fabrieken verontreinigde lucht zich in hun gebied concentreert. De Zweden beweren dat 75% van hun zure regen afkomstig is van milieuverontreinigende stoffen die van elders worden aangevoerd; de Noren zeggen dat dat percentage bij hen op 90 ligt.

De autoriteiten in de Verenigde Staten en Canada zitten elkaar in de haren omdat zij geen afdoende maatregelen nemen tegen de „export” van industriële verontreinigers die in zure regen veranderen. Canada beweert dat het de meeste overlast ondervindt, daar het viermaal zoveel verontreiniging uit de Verenigde Staten ontvangt als de wind van Canada naar de Verenigde Staten blaast.

Honderden meren in Canada en de Verenigde Staten, in het bijzonder in de noordoostelijke streken van beide landen, zijn van hun gehele waterleven beroofd. De reproductiecyclus van het waterleven en van het plankton is verwoest. Duizenden andere meren, stromen en rivieren op het noord-amerikaanse continent worden bedreigd. De zure nevel die soms boven Alaska hangt, is volgens sommige deskundigen afkomstig uit Japan.

Ironischerwijze zijn het de hoge fabrieksschoorstenen, die in de afgelopen decennia werden gebouwd om de luchtverontreiniging in de rondom de fabrieken gelegen gebieden te verminderen, die nu de grootste boosdoeners zijn bij de verspreiding van de zure regen naar streken die honderden of duizenden kilometers verderop liggen. Deze reusachtige schoorstenen spuien hun vuil alleen maar op grotere hoogte in de dampkring, waar het

meer tijd heeft zich aan het daar aanwezige vocht te hechten en ergens ver weg als zure regen neer te vallen.

In sommige gebieden die door zure regen worden bejaagd kan men spreken van een geluk bij een ongeluk. Wanneer de harde onderlaag van de bodem namelijk gezegegend is met de aanwezigheid van kalksteenafzettingen, kan het zuur uit de regen min of meer worden geneutraliseerd. Maar wanneer de toplaag slechts dun is, en de ondergrond uit zuur graniet bestaat, is er nauwelijks een mogelijkheid om de door het zuur veroorzaakte corrosie af te zwakken.

De recente crises in de energievoorziening en in de economie hebben de vooruitzichten op snelle acties om dit probleem op te lossen er nog slechter op gemaakt. Steeds meer elektrische centrales en industrieën gaan van oliestook over op het verstoken van steenkool, en in het bijzonder van steenkool met een hoog zwavelgehalte. De maatstaven voor de uitstoot van industriële rookgassen en van de uitlaatgassen van automobielen worden in sommige gebieden weer verlaagd om tot kostenbesparing te komen voor die industrieën die worstelen met inflatie en recessie.

Hoewel het mogelijk is met z.g. scrubbers de zwaveluitstoot van fabrieken die steenkool verstoken met 90% te reduceren, zijn de kosten van dergelijke installaties zo gigantisch dat tal van industrieën ze niet kunnen dragen.

Daar staat tegenover dat wanneer er nu niets aan gedaan wordt, wij in de toekomst op nog veel meer milieurampen kunnen rekenen.

Zure regen is een internationale nachtmerrie aan het worden. Alleen door wereldomspannende samenwerking en algemeen aanvaarde wijzigingen van het menselijk leefpatroon zal het probleem kunnen worden opgelost.

VERSCHRIKKELIJKE BEDREIGING VAN DE MODERNE MENS

INDUSTRIËLE CHEMICALIËN: duizenden kunstmatige en andere bijprodukten van de industrie vloeien bij tonnen af in de lucht, in het water en op het land.

KWIK, LOOD, CADMIUM en andere zware metalen in door de industrie verontreinigde lucht, water en voedingsmiddelen: een hoog percentage zet zich vast in levende weefsels en beschadigt vitale organen en hersenen.

RADIOACTIEF AFVAL: afkomstig van kernproeven en industriële isotopen die in de lucht, het water en in levensmiddelen terecht kwamen. Blijft in diverse organen hangen en bedreigt cellen met verwoesting of kanker.

TABAK: met rook gevulde kantoren, woonkamers en openbare ruimten. Roken is een bekende oorzaak van kanker, emfyseem, en andere longziekten.

PESTICIDEN, herbiciden, chemische meststoffen en landbouwchemicaliën; de overschotten vormen vaak een bedreiging voor de mensen op de boerderij of thuis, dan wel voor bodem en voedingsmiddelen.

TE STERK GERAFFINEERDE VOEDINGSMIDDELEN EN DRANKEN: dagelijks gebruik van ontkracht voedsel en dranken, gelardeerd met een heel assortiment bijvoegsels, waarvan vele gevaarlijk of verdacht.

ULTRAHOGE ELEKTRISCHE SPANNING EN RADIOGOLVEN: de omgeving van hoogspanningsleidingen, radiostations en radarinstallaties kan gevaren voor de gezondheid opleveren.

LANDBOUWKUNDIGE MIDDELEN EN ANTI-BIOTICA, toegepast in de veeteelt: toenemende bewijzen dat de residuën in vlees de menselijke gezondheid kunnen bedreigen.

VERONTREINIGING DOOR VERKEER EN INDUSTRIE: koolmonoxide, zwavel en stikstofoxiden, koolwaterstoffen, deeltjesuitstoot en weggevoerde olie bombarderen het milieu; smerige vuilstortplaatsen ontsieren het landschap.

GENEESMIDDELEN: duizenden potentieel gevaarlijke middelen en mengsels worden door ontelbare miljoenen misbruikt. Tegenwoordig een belangrijke ziekte-oorzaak.

ONWETTIGE DRUGS: heroïne, cocaïne, LSD, PCP, marihuana, hallucinogenen etc. verwoesten langs chemische weg geest en lichaam van veel gebruikers.

STRALING: X-stralen en Ultravioletbronnen kunnen bij misbruik of te langdurige blootstelling tot ernstige gevolgen voor de gezondheid leiden.

SYNTHETISCHE EN GEVAARLIJKE VEZELS: synthetische vezels kunnen de huid irriteren of allergische reacties opwekken; asbestvezels kunnen in combinatie met sigaretterook longziekten veroorzaken.

PLASTICS: polyesters uit plastics kunnen zich in de lichaamweefsels vastzetten met onzekere gevolgen op de lange termijn.

MILITAIRE GIFSTOFFEN EN CHEMICALIËN: een bedreiging voor de arbeiders in de chemisch-biologische wapenindustrie; werkelijk gevechtsgebruik heeft duizenden gedood of van hun gezondheid beroofd; het ontbladeringsmiddel Agent Orange, toegepast in Vietnam, vermoedelijke veroorzaker van ernstige gezondheidsproblemen bij militairen en aangestaste burgers.

MENSELIJK EN DIERLIJK AFVAL: op tal van plekken onjuist verwijderd, draagt vuil, ziekten en stank over op lucht, water, land en voedsel.

met eenvoudige, voor huiselijk gebruik of voor kleine gemeenschappen ontworpen installaties voor zuivering en hergebruik van afvalwater door middel van waterplanten of bacteriële organismen. Kringloop van dierlijk of plantaardig afval door middel van gecontroleerde reductie van biomassa is een veilige en doelmatige bron van warmte, brandstof en mest gebleken.

Deze en andere milieuvriendelijke technologieën werken in harmonie met natuurlijke milieusystemen. Zou men dergelijke technologieën ook in de afgelopen decennia hebben toegepast, dan zou men een heel eind hebben kunnen komen in het terugdringen van het huidige misbruik dat de mens van zijn omgeving maakt.

De realiteit van de huidige vervuiling

Maar terwijl de mensheid enerzijds bescheiden vorderingen maakt met haar pogingen de milieuvervuiling met nieuwe methoden te reduceren, hebben de meeste gebieden van de aarde geen vermindering van de vervuiling te zien gegeven, en is daar geen voortgang gemaakt met het terugdringen van het milieubederf. Integendeel.

In de meeste delen van de aarde zijn de bestaande vervuilingproblemen alleen nog maar erger geworden door ongebreidelde toename van het aantal mensen en dieren of door versnelde invoering van moderne industriële technologie.

„Wat niet weet, wat niet deert”, zegt het spreekwoord, en dat beginsel heeft men blijkbaar lange tijd toegepast op de giftige chemicaliën, die nu overal ter wereld beginnen los te breken uit duizenden verkeerd gebruikte vuilnisbelten en onjuist aangelegde stortplaatsen. Chemicaliën weten door te dringen in watervoorziening en de oceanen. Deskundigen wijzen ons erop dat er
(Zie verder pagina 22)

INTERNATIONALE PLAAG — Zonder grenzen te kennen begeven stromen verontreinigd water zich van het ene naar het andere land, overal verwoesting achterlatend. Boven: een deel van de Spaanse kust bevuild met menselijk afval en andere rommel; midden: een olietanker bevuilt het water langs de Britse kust; een met olie besmeerd slachtoffer in een verafgelegen gebied van de wereld: een pinguïn in het zuiden van Argentinië; onder: een waarschuwing voor de uiteindelijke gevolgen van de verontreiniging.

J.C. CARTON — BRUCE COLEMAN

ALAIN DEJEAN — SYGMA; M.P.L. FOGDEN — BRUCE COLEMAN

DAVE HEALEY — MAGNUM

De gevaren van ons synthetische milieu

Van alle aanslagen op de mensheid is er geen zo geïmpig, zo potentieel verwoestend en zo moeilijk onder controle te krijgen als het steeds venijniger wordende bombardement met duizenden kilo's giftige chemicaliën, die wij in onze lucht, ons water en ons voedsel deponeren.

Er zijn tegenwoordig duizenden chemicaliën waarmee vorige generaties volslagen onbekend waren: verdelgsmiddelen, onkruidbestrijdingsmiddelen, plastics, synthetische voedseltoevoegingen, geneesmiddelen en talloze andere nieuwe stoffen. En dat betekent dat de mens van het Industriële Tijdperk op het ogenblik bezig is zijn leefmilieu honderdmaal sneller te vervuilen dan de mensen die nog maar een eeuw geleden op aarde leefden.

„We bevullen ons eigen nest, en als we zo doorgaan zullen we het niet overleven”, zegt dr. Irving Selikoff van het Mount Sinai Medical Center in Manhattan.

In de laatste vijftig jaar heeft zich een revolutie voltrokken in de chemische samenstelling van de lucht die wij inademen, van het water dat wij drinken en van het voedsel dat wij nuttigen. Ook hebben zich veranderingen voltrokken in ons leef-, werk- en spelmilieu. De scheikundigen van onze tijd hebben het vermogen ontwikkeld een oneindige variatie aan chemische verbindingen te produceren en bestaande stoffen te wijzigen. Maar van slechts betrekkelijk weinig van die kunstmatige

chemicaliën weten wij welke inwerking ze op den duur op onze gezondheid zullen hebben en in welke concentraties ze medische problemen beginnen te veroorzaken.

Elk jaar verschijnen er zo'n 1000 nieuwe chemische brouwsels op de markt. Zo'n 35.000 van de 50.000 chemische stoffen die nu verkrijgbaar zijn, zijn door het Amerikaanse regeringsbureau voor milieubescherming EPA (Environmental Protection Agency) ingedeeld bij de stoffen waarvan vaststaat dat ze schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid, dan wel een potentiële bedreiging daarvan vormen.

„Hoe verder de chemici zich verwijderen van de in de natuur voorkomende

burgerd dat een uitbanning bijzonder moeilijk is, ook al is de stof nog zo gevaarlijk. Voorbeelden daarvan zijn DDT, gechloreerde koolwaterstoffen in verdelgsmiddelen en tal van plastics.

Nog erger is het feit dat er soms verscheidene decennia verlopen eer de verschrikkelijke uitwerking van een bepaalde chemisch stof aan het licht komt. Zo wordt nu b.v. een stof als chloor, die algemeen toegepast wordt om in water voorkomende bacteriën te doden, er nu van verdacht potentiële kankerverwekkende substanties te produceren, wanneer het in reactie treedt met verontreinigende chemische stoffen in het water.

Dit alles wijst op het bestaan van een enorm dilem-

Wetenschappers die zich reeds lange tijd zorgen maken over potentiële kankerverwekkende stoffen in de arbeidsomgeving en in het algemene milieu, zien ook een ander gevaar: aandoeningen van de hersenen en gedragsstoornissen als gevolg van de inwerking van chemicaliën. „Nieuwe, meer dan tien jaar geduurd hebbende onderzoeken wijzen er steeds duidelijker op dat de voornaamste giftige effecten van chemicaliën bestaan in hun verwoestende werking op het zenuwstelsel en op de aantasting van het normale gedragspatroon”, zegt Babmi Batts Young van het Center for Science in the Public Interest, een particuliere groep wetenschapsmensen.

Bekende oorzaken van geestelijke en gedragsstoornissen heeft men kunnen herleiden tot excessieve hoeveelheden lood, kwik, het verdelgsmiddel kepone, bepaalde voedseltoevoegingen en zware metalen. Waar deze bevindingen op neerkomen, is dat een aanzienlijk deel van de na ons komende generaties groot risico loopt met leer- en gedragsmoeilijkheden te worden geconfronteerd, die te wijten zijn aan de giftigheid van bepaalde chemische stoffen in ons leefmilieu.

Enkele jaren geleden zei een hoge autoriteit van Amerika's EPA: „Als we achterom kijken naar de Middeleeuwen, zeggen we: 'geen wonder dat die mensen aan de pest leden — ze smeten al hun vuilnis op straat.' De komende generaties zullen op hun beurt terugblikken op onze generatie, en zeggen: 'geen wonder dat ze met hun gezondheid te kampen hadden — zie eens hoe ze al die chemische stoffen achteloos ongecontroleerd in hun leefmilieu brachten.'”

Waar deze bevindingen op neerkomen, is dat een aanzienlijk deel van de na ons komende generaties groot risico loopt met leer- en gedragsmoeilijkheden te worden geconfronteerd.

chemische stoffen, hoe groter het gevaar [van milieuvorstoring]”, aldus een EPA-scheikundige.

Veel van de chemische scheppingen van de mens verschillen aanmerkelijk van die welke in de natuur worden aangetroffen. Veel ervan laten zich niet gemakkelijk langs biologische weg afbreken. Zij hopen zich op in de weefsels van mens, dier en plant en worden in steeds hogere concentraties doorgegeven in de natuurlijke voedselketens, waardoor ze een bedreiging vormen voor de gezondheid en de voortplanting van al wat leeft.

Tegen de tijd dat een chemische stof die een mogelijk risico oplevert goed door de wetenschap is onderzocht, is zij dikwijls al zo in het moderne leven inge-

ma. Veel chemicaliën gedragen zich soms volslagen onvoorspelbaar. Worden zij in hun oorspronkelijke samenstelling gebruikt, dan kan hun gedrag voorspelbaar zijn. Maar wanneer ze in het milieu met andere scheikundige stoffen in contact komen, kunnen sommige van die chemicaliën een synergetisch gedrag vertonen, waarbij de ene chemische stof de giftigheid van een andere opvoert, of de werking van die andere op de een of andere manier beïnvloedt.

Naar schatting 60 tot 90% van alle kankers wordt veroorzaakt door „milieufactoren”. In de breedste betekenis van dat woord valt daar vrijwel alles onder, van chemische stoffen tot straling, lawaai-overlast en zelfs stress.

Tijdbommen die terugkeren om de mensheid te achtervolgen

Als langzaam ontwakende slapende reuzen beginnen op het ogenblik dodelijke soepen van duizenden verschillende chemicaliën uit duizenden vuilnisbelten en stortplaatsen in het grondwater door te dringen. Vroeger dacht men dat al dat vuil geen kwaad kon, zodat het achteloos kon worden weggegooid, maar nu begint het in bellen naar de oppervlakte te stijgen om daar stinkende poelen te vormen die zowel de lucht als het landschap verontreinigen. En in sommige gevallen komen ze letterlijk tot ontploffing, als gold het munitieopslagplaatsen.

„Links en rechts ligt een menigte [chemische] tijdbommen te wachten tot ze afgaan”, zegt een ambtenaar van het Environmental Protection Agency, het Amerikaanse regeringsbureau voor milieubescherming.

Een recent onderzoek van dit EPA kwam tot de bevinding dat uit 90% van de gecontroleerde vuilstortplaatsen in de oostelijke helft van de Verenigde Staten giftige stoffen doorlekten naar het grondwater. Deze „langzaam maar zeker tikkende tijdbommen” — die doen denken aan de vergeten landmijnen van voorbije oorlogen — begint men nu langzamerhand in verband te brengen met een verscheidenheid aan ernstige bedreigingen van de menselijke gezondheid. „Giftig afval zal in de jaren '90 het voornaamste milieu- en volksgezondheidsprobleem gaan vormen voor de Verenigde Staten [en wij moeten er aan toevoegen: ook voor andere landen]” aldus een autoriteit op het terrein van

de openbare gezondheidszorg.

„Minstens de helft van het afval [in de Verenigde Staten] wordt nog in het wilde weg neergekwakt”, zegt Gary Dietrich van het EPA. Elke keer als je gevaarlijk gif in de grond stopt, kan je er op rekenen dat het op den duur in het drinkwater doordringt, zegt hij. Mensen die in een mooie streek wonen, realiseren zich misschien niet dat hun ondergrondse watervoorraad nog kan worden besmet door een stortplaats op zo'n 80 kilometer afstand.

Enkele jaren geleden schatte het EPA dat slechts 10% van het Amerikaanse chemische afval wordt gewerkt via behoorlijk gecontroleerde verbranding, chemische behandeling, hergebruik of gecontroleerde storting op daartoe aangevoerde terreinen die, om doorsijpelen te voorkomen, met ondoordringbaar materiaal van de omgeving worden afgesloten. Tachtig procent van het chemische afval gaat naar onveilige stortplaatsen, poelen of lagunes, en 10% wordt zonder afdoend toezicht verbrand. (Bij onjuiste verbranding worden de overblijvende verontreinigende stoffen onzichtbaar over grote delen van het platteland verspreid.)

In het verleden placht men chemische en giftige afvalstoffen zo willekeurig op te ruimen, dat dodelijke mengsels van allerlei chemicaliën domweg naar de plaatselijke gemeentelijke vuilnisbelt werden gereden, met huisvuil vermengd, dan wel tegen betaling op achteraf gelegen veldjes van landbouwers gedeponeerd. Sommige ophaal diensten pompten vloeibare afvalstoffen in tankwagens en reden er met geopende kranen mee langs landwegen. Ofwel ze dumpden ze domweg in de dichtstbijzijnde riolering, of in

een riviertje of meertje. De gevolgen voor het milieu van de toekomst, of de gezondheid van komende generaties? Geen mens die er bij stilstond.

Explosieve belten

Op een bepaalde Amerikaanse belt ontploften duizenden roestige vaten, gevuld met onjuist geëtiketteerde chemicaliën. Ze hadden tien jaar lang liggen doorroesten. De explosie ging met een felle brand gepaard. Op een andere stortplaats stootte een bulldozer-machinist op een blik licht ontvlambaar fosfor. Hij verbrandde zo snel dat hij stierf met zijn hand nog op de schakelpook.

Bij hun onderzoek van de stortplaatsen in kwestie troffen de autoriteiten een afgrijselijk chemisch arsenaal aan, waarvan sommige stoffen zo vluchtig waren dat ze bij aanraking met de lucht spontaan tot ontbranding kwamen. Ook werden afvalstoffen gevonden die hoge percentages lood, kwik en arsenicum bevatten, benevens gevaarlijke oplosmiddelen, pesticiden, weekmakers en zelfs picrinezuur, dat explosiever is dan TNT.

Op een andere stortplaats in het oosten van de V.S. droop uit roestige vaten een soort slijk, bestaande uit verf, vermengd met benzeen, toluen en naftaleen. Een in de buurt wonende bezorgde burger reageerde aldus: „Elke keer als het onweert, doe ik een schietgebedje: God, laat daar alstublieft de bliksem niet inslaan!”

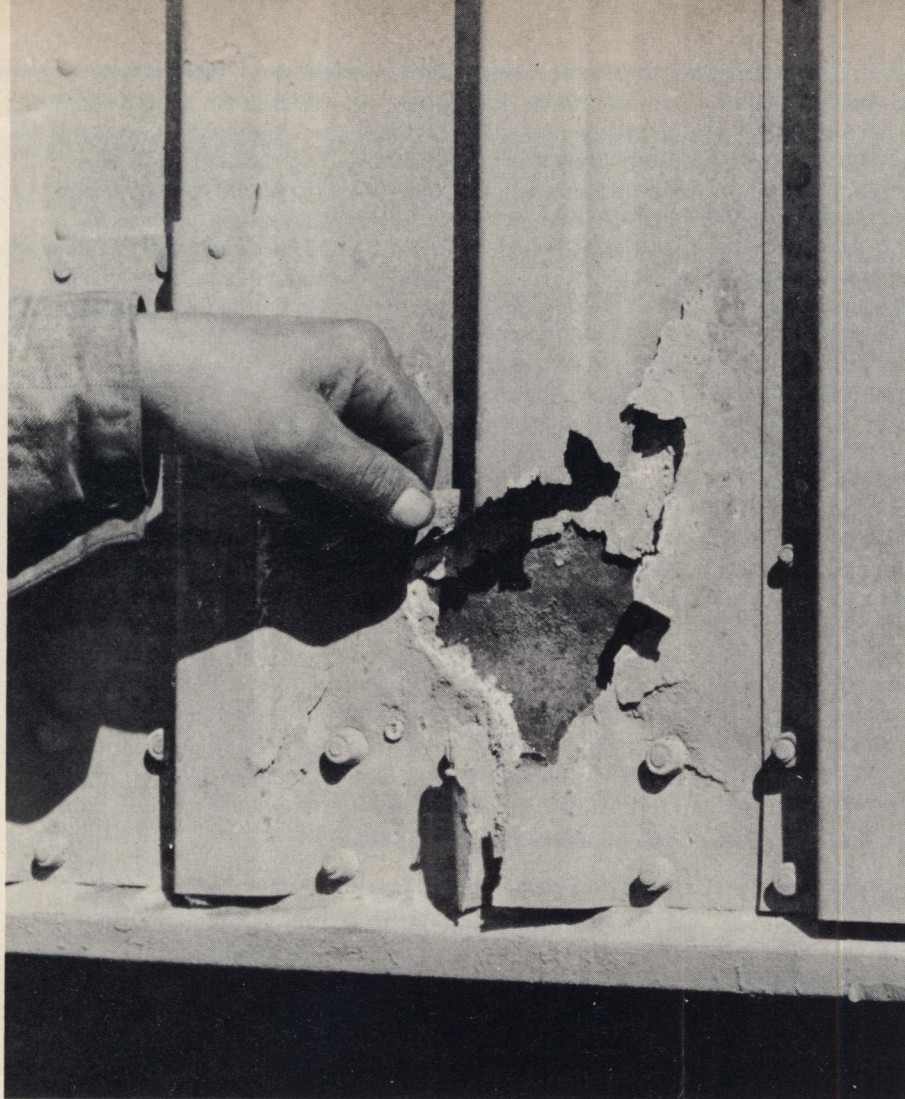
Anders dan het oppervlaktewater of de lucht, is het grondwater vrijwel niet meer te zuiveren wanneer het eenmaal chemisch verontreinigd is. Normaal vormt de aarde een soort filter — een geologische „nier” om het water dat er doorheen vloeit te ontdoen van natuurlijke verontreinigingen. Maar

dit systeem is eenvoudig niet in staat de giftige overbelasting die er dikwijls op wordt losgelaten, te verwerken, dan wel in ongevaarlijke stoffen af te breken. Veel kunstmatige chemicaliën kunnen niet langs natuurlijke weg worden afgebroken, zodat ze nog honderden of duizenden jaren giftig en gevaarlijk zullen blijven.

Veel plaatselijke en staatsautoriteiten in Amerika weigeren geconfronteerd te worden met hun giftige afvalproblemen. Zij voelen er niets voor, geld te besteden aan kostbare zuiveringsoperaties. Veel stadsbestuurders zijn bang dat als ze hun problemen met het giftige afval te veel onder de aandacht brengen, de daarmee samengaande publiciteit schade zou kunnen toebrengen aan de plaatselijke industrie, en de vestiging en ontwikkeling van nieuwe ondernemingen zou kunnen belemmeren.

Zelfs de grote oceanen kunnen niet eindeloos doorgaan alle gevaarlijke afvalstoffen die erin gedeponeerd worden, te absorberen en afdoende te verdunnen. Veel kleinere zeeën zijn nu al bezig te sterven aan een verscheidenheid van door de mens erin geworpen schadelijke stoffen. Sommige ontwikkelde landen dumpen nog steeds laag-radioactief afval in de oceanen. Europese naties verbranden afvalstoffen op zeegaande verbrandingsschepen omdat de controle op de milieuvervuiling op zee minder streng is. Maar bij die verbranding ontsnappen er verontreinigende stoffen in de lucht die wij inademen, en in het water dat wij drinken.

Een vergiftigde hemel. Vergiftigd water. Vergiftigde aarde. Er moet een wonder gebeuren om de mensheid te redden van al die miljoenen tonnen achteloos weggegooid giftig afval.

AFGESTAAN NATIONAL CENTER FOR AIR POLLUTION CONTROL

FOTO PT

geen snelle technologische oplossing voor dit probleem in zicht is.

Waar op het ogenblik overal ter wereld regeringen op hun tenen moeten staan om het hoofd te bieden aan dringende sociale en economische problemen, vrezen velen dat het Milieudecennium van de jaren '70 weleens het laatste zou kunnen blijken te zijn geweest.

Het zijn deze ontwikkelingen die tot het sombere UNEP-rapport hebben geleid dat de Verenigde Naties nu hebben uitgebracht over wat er het afgelopen decennium globaal aan milieubescherming is geschied.

In zijn toespraak tot de UNEP-vergadering van mei j.l. in Nairobi, in Kenya, wees directeur Mostafa Tolba de meer dan 100 afgevaardigden erop dat er de afgelopen tien jaren „op schier elk terrein een duidelijke achteruitgang in de kwaliteit van ons gemeenschappelijk milieu” te constateren viel. Hij beklemtoonde dat de mens zich niet alleen niet staande weet te houden in zijn strijd tegen de milieuverontreiniging, maar dat hij zelfs bezig is het onderspit te delven.

Tolba waarschuwde de wereldregeringen dat zij voor de keus stonden „nu tot actie over te gaan, of later met de ondergang te worden geconfronteerd”. Grijpen wij nu niet in, zo hield hij zijn gehoor voor, dan zal dat „tegen de eeuwwisseling — nog geen twee decennia van ons verwijderd — „tot een milieucatastrofe leiden die een even totale en onherstelbare verwoesting teweeg zal brengen als welke nucleaire slachting ook”.

UNEP's droefgeestige rapport besloot als volgt: „De bestaande mogelijkheden voor een ecologisch gezond milieubeheer zijn tot nu toe onzorgvuldig of te traag benut. In sommige gevallen is er zelfs in het geheel geen aandacht aan geschonken.”

Spookachtig dilemma

Meer en meer komen de wetenschappers erachter dat men op geen enkele manier onbezorgd menselijk of chemisch afval kan lozen zonder dat dat in

(Zie verder pagina 25)

Boven: dramatisch teken van het effect van luchtverontreiniging op bouwmetalen. **Onder:** de gevolgen van bovengrondse mijnbouw. Kostbare inspanningen moeten worden verricht om het verontreinigde water in bedwang te houden en om het land te herstellen.

MOET U PROBEREN ANDEREN TE BEKEREN?

Herbert W. Armstrong

Heeft u geprobeerd anderen over te halen DE ECHTE WAARHEID te lezen of een of meer van de boekjes die wij uitgeven?

Heeft u geprobeerd anderen te bekeren — te „redden” zoals velen het uitdrukken? Bent u begonnen tegen anderen te „preken”?

Zo ja, dan heeft u waarschijnlijk een geest van verzet opgeroepen en misschien een vriend verloren, of zelfs uw vrouw of uw man.

Zo niet — *begin er dan niet aan!*

Ik weet dat vele van onze lezers — ja, duizenden van de miljoenen lezers van dit tijdschrift — tot begrip van Gods waarheid zijn gekomen. U heeft geleerd de waarheid die uw Schepper u onthuld heeft, lief te hebben. De waarheid wordt het kostbaarste bezit in uw leven. U wordt er met geestdriftige ijver door vervuld.

Zoals alle onbekeerde mensen was u vroeger egocentrisch en zelfzuchtig. Nu is uw denken echter op God gericht. In plaats van alleen maar aan uzelf te denken, gaan uw gedachten nu met enthousiasme uit naar het welzijn van anderen. Vooral naar hen in uw naaste omgeving: uw familieleden en uw beste vrienden. U wilt de waarheid met anderen delen. U wilt hen behouden van de ondergang.

Uw beweegredenen zijn goed bedoeld. Uw ijver is prachtig, maar u bent misschien zoals een vrouw die ik heb gekend, die meer ijver dan wijsheid bezat. Deze vrouw trachtte door haar gepraat haar echtgenoot en haar tienerzoon te „redden”. Maar door haar argumenteren bracht zij hen

tot vijandschap, wrok en verbittering jegens God. Deze vrouw trachtte haar burenen te „behouden” — bijna het gehele plaatsje waar zij woonde. Zij slaagde er alleen maar in hen allemaal tegen zich in het harnas te jagen.

Sommige mensen zullen evenwel vragen of Jezus ons niet gezegd heeft dat wij het licht der wereld zijn en dat wij ons licht moeten laten schijnen.

O ja! Maar heeft u er ook op gelet hoe Hij zei dat wij ons licht moeten laten schijnen? Luister: „Gij zijt het licht der wereld... Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien...” (Matth. 5:14, 16). Let er goed op dat Hij niet zei „dat zij uw goede argumenten mogen horen”. Hij zei: „opdat zij uw goede werken zien”!

Houdt dat in dat u dan nooit iemand DE ECHTE WAARHEID mag laten zien? Natuurlijk niet, maar wees voorzichtig hoe u het doet. Een vriend op het tijdschrift opmerkzaam maken en suggereren dat hij of zij het misschien interessant zou kunnen vinden, is goed en aan te bevelen. Maar ga niet te ver! Dring niet aan, discussieer niet en probeer geen theologie te onderwijzen.

In DE ECHTE WAARHEID jagen we de mensen niet weg door hen te bepreken. Wij willen dat iedereen het goede nieuws kan horen. Wij schrijven dus over dingen die iedereen wil horen! Wij maken deze onderwerpen evenwel interessanter door er leven en betekenis in te leggen aan de hand van bijbelse gegevens, op een manier die helemaal niet godsdienstig overkomt, en door onthullende, praktische en gezaghebbende antwoorden te geven op de vele verontrustende vragen,

problemen en gebeurtenissen van onze tijd. Zo openen we de ogen voor de ware oplossingen voor de anderszins onoplosbare problemen waarmee regering, wetenschap en de mensheid in het algemeen worden geconfronteerd.

De mensen staan versteld wanneer zij horen dat dergelijke oplossingen in de Bijbel staan. Zij zijn verwonderd wanneer zij vernemen dat de Bijbel volkomen bij de tijd is, en de omstandigheden, het nieuws en de problemen van vandaag behandelt.

U zou vele van uw vrienden een grote dienst kunnen bewijzen door hun een nummer van DE ECHTE WAARHEID te laten zien. Haal hen echter niet over en bepraat hen niet het te lezen. Als het hun belangstelling niet opwekt, laat het dan zitten! Als het dat wel doet, zeg hun dan dat zij een abonnement kunnen krijgen dat reeds betaald is, en laat hun het adres zien waarnaar zij kunnen schrijven.

Wij moeten ons licht laten schijnen door onze goede werken. Ik leerde vele jaren geleden deze les dat men de mensen beter goede werken dan goede argumenten kan laten zien.

Bega deze fout niet!

Het jaar 1927 was een veelbewogen jaar in mijn leven.

Zodra ik mijn bitterste pil van gebroken opstandigheid geslikt had, me overgegeven had om de machtige God te gehoorzamen door geloof in Jezus Christus, werd deze nieuwe christelijke levenswijze de gelukkigste, meest vreugdevolle ervaring van mijn leven. Het bestuderen van de Bijbel werd een ware passie. Ik

verdiepte me erin met onverwoestbare ijver.

De periode dat ik dag in dag uit in de openbare bibliotheek van Portland verbleef, hield niet op na mijn overgave aan de waarheid, die het gevolg was van mijn door kwaadheid aangezette studie om aan het „fanatisme” van mijn vrouw een einde te maken.

Het was niet langer een intensieve studie gedreven door kwaadheid en vastberadenheid om mijn eigen zin te kunnen doen. Nu was het een enthousiaste studie waarbij ik vol verwachting uitkeek naar elke nieuwe ontdekking van geestelijk „licht” en bijbelse waarheid.

Nu kwam bij mij de drang op onze familie te „behouden”. Met de beste bedoeling ter wereld begon ik een krachtige campagne. Voor mij was het een liefhebbend en intens verlangen het wonder van behoud en de kennis van de Bijbel te *delen* met hen van wie wij dachten het meest te houden. Maar bij de meeste van hen viel mijn inspanning hun mijn „geloof op te dringen” in slechte aarde.

Ogenschijnlijk slaagde ik erin een schoonzuster van me tot een zeker begin over te halen. Later moest ik vernemen dat het een valse start was. Zoals maar al te vaak gebeurt wanneer een gewiekste verkoper iemand bepraat iets te kopen waarin hij eigenlijk niet geïnteresseerd is, keerde zij er zich kort daarop tegen.

Hoewel ik altijd geloofd had dat ik een vrij goede verkoper was met mijn ervaring in zaken, moest ik echter leren dat ik helemaal niet in staat was mijn geloof aan mijn familie op te dringen. Al mijn inspanningen wekten slechts vijandschap op.

Dit is een algemeen voorkomende fout die door pasbekeerde mensen wordt gemaakt. Dit is vooral zo wanneer een echtgenoot of echtgenote zich alleen, zonder zijn of haar partner, aan Gods waarheid overgeeft.

Dit deed bijna ons huwelijk stranden, zelfs al probeerde mevrouw Armstrong mij *niet* haar nieuwe godsdienstige overtuiging op te dringen. In ons geval werd ons huwelijk alleen gered doordat ik de uitdaging aannam het zelf te bestuderen in de overtuiging te kunnen bewijzen dat zij ongelijk had. Maar de meeste huwe-

lijkspartners zullen er geen studie van willen maken. De meeste onbekeerde huwelijkspartners vooral wanneer de bekeerde partner tracht de ander tot zijn of haar geloof over te halen, zullen zich van de ander afkeren.

In de loop der jaren sinds mijn bekering, heb ik over honderden huwelijken gehoord die op een echtscheiding uitliepen, *doordat de pasbekeerde huwelijkspartner door argumenten de onbekeerde partner probeerde tot zijn of haar geloof over te halen*. In weinig of geen gevallen werd de onbekeerde huwelijkspartner door overreding tot andere gedachten gebracht.

Van alle schade die een pasbekeerde christen kan aanrichten is het *allerergste* te proberen man of vrouw tot zijn of haar geloof over te halen. Wat u ook doet, laat mij u toch dringend verzoeken *nooit* deze tragische fout te begaan. Als u uw man of vrouw liefheeft, *doe het dan niet!* Als u uw Verlosser die voor u gestorven is en nu voor u leeft, liefheeft, *doe het dan niet!*

Denk aan de volgende verzen: „Niemand kan tot Mij komen,” zei Jezus, „tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke” (Joh. 6:44, 65). Ook zei Jezus: „Meent niet, dat Ik ben gekomen om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader en tussen een dochter en haar moeder . . . en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig . . . en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig” (Matth. 10:34-38; cf. Lukas 12:51-52).

God heeft elke mens een vrije wil gegeven. Goddank! — niemand bezit de macht *u* een ongewenst geloof op te dringen!

Iedereen neemt zijn *eigen* beslissing. Een verschil in geloof tussen man en vrouw is een ernstig nadeel.

Als een dergelijk verschil echter reeds bestaat, maak dan de zaken niet erger door met uw partner over geloof te *spreken*. Spreek liever met God in gebed. Laat uw partner uw gelukkige, aangename, opgewekte, vreugdevolle, liefhebbende levenswijze *zien* — maar niet uw argumenten *horen!* Laat uw partner alle ruimte en vrijheid wat

geloof betreft — of hij of zij nu bekeerd, gelovig, ongelovig of atheïstisch wil zijn!

Ik ben blij dat ik deze les vroeg heb geleerd. Sinds ik in Gods Werk betrokken ben, heb ik met vele mensen bepaalde zakenrelaties moeten onderhouden. Ik tracht nooit iemand te bepraten bijbelse waarheden aan te nemen of zich te bekeren. Wij wendden ons tot de wereld via radio, tv en drukpers, en iedereen is vrij om al dan niet te luisteren of te lezen. Wij proberen nooit iemand Gods waarheid op te dringen. Dat is *Gods* werkwijze!

Weet u hoe Paulus mensen voor Christus won? Niet op de manier zoals de mensen dit vandaag proberen. Hij zei: „Voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval *enigen* te redden” (1 Kor. 9:22); en: „Ik ben voor de Joden geworden als een Jood” (1 Kor. 9:20). Paulus sprak tot hen vanuit het *joodse standpunt*, en hij toonde sympathie en begrip voor de *joodse* kijk op het christendom. De Joden stonden vijandig tegenover het idee dat Jezus de beloofde Messias is. Paulus riep geen verzet op — hij nam het weg. Hij bereikte hen als *een gelijke*, zodat zij sympathiek tegenover hem stonden, niet vijandig. Hij werd *als* een Jood, „om Joden te winnen”. En dan nog won hij slechts een kleine minderheid.

Misschien werden uw ogen geopend voor het feit dat zonde de overtreding van Gods wet is. De meeste christenen werd geleerd, en zij geloven daarom oprecht, dat „de wet afgeschafte is”. Onder Gods inspiratie schreef Paulus dat het vleeselijk gezinde verstand vijandig tegenover God en Gods wet staat, „want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet” (Rom. 8:7).

Als u tegen uw onbekeerde huwelijkspartner, die vijandig tegenover Gods wet staat, zegt: „Je bent een opstandige *zondaar*, en jouw kerk is slechts een van de valse wereldse kerken. Je moet *berouw* hebben en Gods geboden gehoorzamen — dan heeft u niet alleen vijandigheid opgeroepen, u heeft u zelf vijandig getoond, waarbij u waarschijnlijk uw huwelijk heeft ontworcht.

Hoe sprak Paulus tegen onbekeerde mensen? „En ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te

winnen... Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen, voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden" (1 Kor. 9:20-21).

Een der eerste principes voor het met succes adverteren die ik vroeg in mijn carrière leerde, is dat je *eerst* de instelling van het publiek ten opzichte van om het even welk produkt of welke dienstverlening die je wilt adverteren, moet kennen. Je mag degenen die je denkt te kunnen overtuigen niet tegen je in het harnas jagen. Je moet hen benaderen vanuit *hun* standpunt — niet vanuit je *eigen* standpunt, vooral niet als je standpunt tegengesteld is aan dat van hen. Teneinde hen voor je standpunt te winnen moet je hen vanuit *hun* standpunt benaderen. Anders wék je alleen maar vijandigheid op.

Als u Gods waarheid gelooft, en uw man of vrouw niet, spreek hem of haar dan *nooit* over het geloof aan. Als uw huwelijkspartner normaliter alleen over materiële en wereldse dingen denkt en spreekt, dan moet u met uw partner over materiële dingen spreken. Stel *alles* in het werk om uw man of vrouw *niet* tot verzet te prikkelen.

Nogmaals, wanneer u over geloof wilt spreken, spreek er dan over met God, in gebed. Laat uw partner uw *goede werken* zien, op een manier die bij hem of haar in goede aarde zal vallen. Vermijd elke vijandigheid. Wees goedgezind. Blijf opgewekt! Wees gelukkig! Straal vreugde uit! Geef liefde en warme genegenheid! Doe alles om bij uw man of vrouw geliefd te zijn! Dat is de christelijke levenswijze! □

VERVUILING

(Vervolg van pagina 22)

de toekomst een ernstige milieustrafing ten gevolge heeft. Het doet er niet toe welke verontreinigende stof men in de bodem, in het water of in de lucht heeft geloosd, zij keert onherroepelijk terug om de mensheid te blijven plagen.

Het wordt steeds duidelijker dat een op de ene plaats veroorzaakte verontreiniging vaak op grote afstand enorme verwoestingen kan aanrichten.

Een goed voorbeeld daarvan vormt de zure regen. Tonnen giftige chemicaliën en uitlaatgassen die door de

industrie en het wegverkeer van het ene land in de lucht worden uitgebracht, komen uiteindelijk op andere landen terecht, en al naar de windrichting dichtbij of ver weg. Het tragische gevolg is dat hele dekens van giftige dampen zich van het ene continent naar het andere bewegen, om daarbij op de lange duur in duizenden meren elk leven te verstikken, hele beboste streken te verwoesten en er zowel plantengroei als wildstand uit te roeien.

Is het te laat om te voorkomen dat de mensheid in haar eigen giftige afval ten onder gaat?

De kwestie is dat de gehele mensheid zich in de verkeerde richting beweegt. Alles zou op de helling moeten: zowel onze levensstijlen als onze technologie, onze doeleinden, onze drijfveren en onze waarden. Alleen een complete omwenteling in de menselijke natuur zal elke consument ertoe bewegen zich op de juiste manier van afval te ontdoen, en elke industrie dwingen gebruik te maken ofwel van milieuvriendelijke technologie, ofwel van de geëigende installaties ter beteugeling van milieuschade door vervuulende afvalstoffen.

Verscheidene jaren geleden heeft Leon de Rosen, hoofd van het op de industrie gerichte UNEP-programma eens gezegd: „Wij zijn van mening dat de enige verstandige werkwijze voor de toekomst de ontwikkeling van milieuvriendelijke technologieën is.” Andere deskundigen zeggen dat er een groot-scheepse verandering moet komen in onze afhankelijkheid van petroleum-producten en van milieuvervuulende automobielen.

Vrijwel iedereen realiseert zich dat de mensheid vastgeketend zit aan schadelijke technologische en sociale systemen, die zo diep in onze moderne wereld hebben postgevat dat de mensheid er niet plotseling wijziging in kan brengen zonder de hele wereld in oorlog en chaos te storten.

Goed Nieuws

En toch is er goed nieuws: het wereldomvattende milieubederf zal tot staan worden gebracht. Over de hele wereld zullen land, water en lucht worden gereinigd.

In de bladzijden van uw bijbel heeft de Schepper een plan ontvouwd om de wereldmilieucrisis op te lossen. Volgende maand zult u meer lezen over dit verbazingwekkende plan! □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

geesten van deze wereld. Van deze mensen die zich voor heel wat uitgeven zegt God: „Zich uitgevend voor wijzen, zijn zij dwaas geworden”!

Maar er staat ons zeer beslist een hoopvolle toekomst te wachten! De wereld van morgen — die door *De Echte Waarheid* aangekondigd wordt — zal wereldvrede, universele welvaart, universele gezondheid en universeel onderwijs van het juiste soort brengen.

Dit komende Utopia is niet afhankelijk van het streven van de mens. Het zal tot stand komen *in weerwil* van de mens.

De grootste gebeurtenis in de geschiedenis zal de komst van de levende Jezus Christus op aarde zijn. Deze keer komt Hij echter niet als de zachtmoedige jongeman uit Nazareth met de aankondiging die er uiteindelijk toe leidde dat Hij door mensen vol haat werd gezeseld en ter dood gebracht. Jezus Christus is opgestaan uit de doden. Hij ging naar de troon en hoofdzetel van de regering over het onmetelijke heelal om eer en heerlijkheid te ontvangen en te worden gekroond als opperste heerser over de gehele aarde. Wanneer Hij terugkomt, zal de wereld gaan begrijpen wat „met kracht en grote heerlijkheid” betekent!

Zijn ogen zullen schitteren als een vuurvlam. Zijn gezicht zal niet bleek zijn, maar eruitzien als de zon die in volle kracht schijnt. Hij zal komen met al de kracht waarmee het heelal werd geschapen! Hij komt om alle menselijke regeringen te verpletteren, als het ware tot poeder te verpulveren. Hij zal komen als Koning der koningen om over *alle naties* te heersen.

Hij komt om de natuur van de mens te veranderen. Hij komt om een levenswijze op te leggen van onbaatzuchtige zorgzaamheid voor anderen, d.w.z. geven, dienen, delen, helpen, in plaats van halen, nemen en egocentrisch zijn. Hij komt om oorlog, wedijver, tweedracht en geweld uit te bannen. Hij komt om universeel het juiste onderwijssysteem in te stellen. Hij komt om deze vervuilde aarde te reinigen. Hij komt om Gods regering te vestigen — een wereldregering die alle macht in handen heeft.

Ja, ik zie een hoopvolle toekomst — niet meer veraf.

Dit is het enige goede nieuws in de wereld van vandaag! □

EUROPA

(Vervolg van pagina 4)

een keer eerder een halt toe, hetgeen de aanzet gaf tot de burgeroorlog van 1936 tot 1939.

De werkelijke krachtproef zal komen wanneer de socialisten, zoals zij nu al zeggen te zullen doen, proberen de militairen onder controle van het burgerlijk bestuur te brengen.

Oppervlakkig bekeken maakt het programma van de socialisten een gematigde indruk. Maar hun critici schilderen hen af als „wolven in schaapskleding”, die als zij eenmaal de volledige macht in handen hebben de economie zullen radicaliseren.

De aankondiging van de nieuwe linkse regering dat zij overweegt terug te komen op Spanje's inmiddels goedgekeurde lidmaatschap van de NATO,

centrum bijna op het punt te verdwijnen, hetgeen de polarisatie tussen links en rechts opnieuw versterkt. De kleine, in het centrum opererende Vrije Democratische Partij (FDP), die deel van de regering uitmaakt, verwacht niet voldoende stemmen te winnen om na de ophanden zijnde verkiezingen weer in het parlement terug te keren.

Veel Duitse burgers maken zich zorgen over de toekomst van hun land. Er zijn maar weinig tekenen van een economisch herstel aan de horizon. Zo zal, om maar iets te noemen, de werkloosheid nog verder toenemen, wat het leven er voor kanselier Helmut Kohl niet eenvoudiger op maakt.

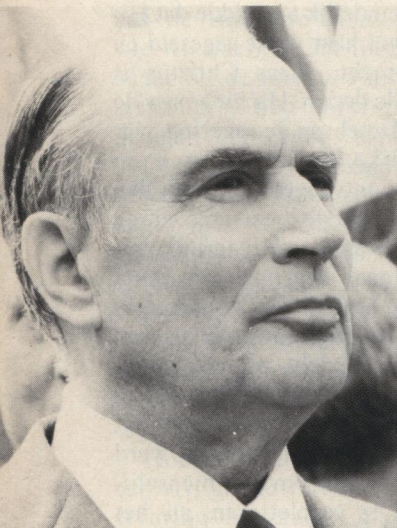
Maar wat de Duitsers nog meer verontrust is de vrees voor politieke instabiliteit. Andere volkeren, zoals de Italianen, schijnen in staat zich aan politieke onzekerheden en aan draai-deur-regeringen aan te passen. Maar

maken heeft en andere eenzijdig georiënteerde activisten.

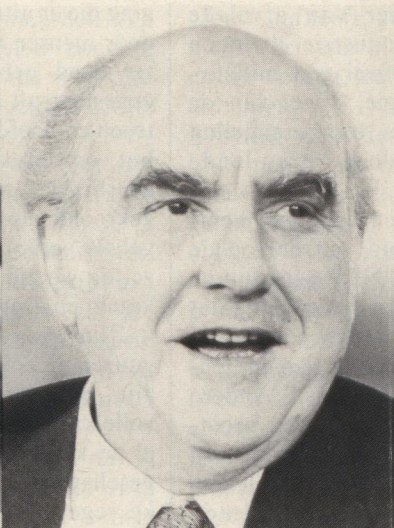
De Groene beweging heeft de plotseling in populariteit gedaalde FDP in zes van de 11 Westduitse *Länder* als derde partij verdrongen. Maar „de Groenen”, die zich uiterst links hebben opgesteld om daar te doen wat zij willen, vertikken het de rol op zich te nemen van een traditionele, naar machtsevenwicht strevende middenpartij van „zwevende” kiezers.

Het is heel wat gemakkelijker, aldus hun critici, om te constateren waar de Groenen tegen zijn, dan waar zij voor zijn. „Wij zijn de anti-partij partij”, zegt een der leiders van de Groenen.

In staat na staat waar zij vertegenwoordigd zijn, hebben de Groenen geweigerd met de gevestigde partijen samen te werken om nieuwe, goedfunctionerende coalities te vormen. De grote angst is dat zij deze methode

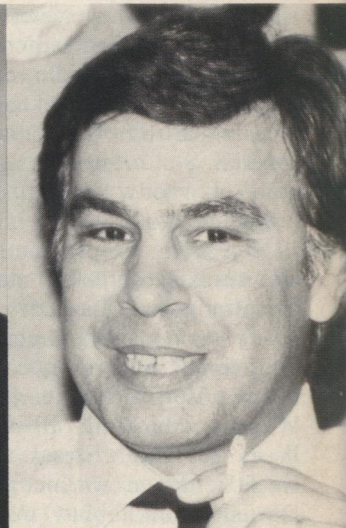
De socialistische president François Mitterrand van Frankrijk bij zijn inauguratie in juni 1981

De Griekse premier Andreas Papandreu op bezoek in West-Duitsland in 1982

Zweden's socialistische eerste-minister Olaf Palme herstelde de linkse coalitie van zijn land

Secretaris-generaal van de Spaanse socialistische partij Felipe González behaalde een grote verkiezingsoverwinning

verontrust ook veel mensen.

West-Duitsland: van polarisatie naar confrontatie

Het is in West-Duitsland dat zich gebeurtenissen hebben voorgedaan die misschien wel het meest op de toekomst vooruitlopen.

In een zelden toegepaste parlementaire manoeuvre werd afgelopen najaar de centrum-linkse regering van Helmut Schmidt door een coalitie van centrum-rechts vervangen.

Evenals in Spanje staat het politieke

het Duitse volkskarakter verlangt nu eenmaal meer orde.

De obstinate Groenen

De grootste bedreiging voor een voortgezette stabiliteit in West-Duitsland wordt gevormd door „de Groenen”, een radicale partij die de laatste jaren als een paddestoel uit de grond is geschoten.

De losjes georganiseerde Groene beweging bestaat uit een samenraapsel van milieu-enthousiasten, tegenstanders van alles wat met kernenergie te

opnieuw zullen toepassen wanneer zij in de Westduitse Bondsdag — het federale parlement — worden gekozen, want dan zullen zij het land letterlijk onbestuurbaar maken.

Verwacht: grote deining over raketten

Voor de Groenen is de politiek niet „de kunst van het mogelijke”. Zij hebben eenvoudig geen plaats voor compromissen.

De leiders van de Groenen hebben verklaard dat zij onder geen omstan-

digheden bereid zijn tot samenwerking met andere partijen, tenzij hun denkbeelden over economische, milieu- en in het bijzonder defensievraagstukken worden aanvaard. „Wij zullen op deze terreinen geen enkele concessie doen”, zegt een van de topfiguren van de Groenen, Petra Kelly. „Laat de anderen maar naar ons komen.”

In weerwil van het feit dat zij zich nogal over uiteenlopende zaken plegen op te winden, zijn de Groenen het voor bijna 100% eens over een allesoverheersend strijdpunt: ze „pikken het niet” dat er eind 1983 door de NATO op Westduits grondgebied nieuwe kernraketten voor de middenlange afstand worden opgesteld.

De ophanden zijnde confrontatie over die raketten belooft een van de sensationeelste onderwerpen te worden voor de Westduitse media. (Ook in Nederland is het een heet hangijzer

confrontaties met het politiepersoneel dat tot taak heeft de wet te handhaven zijn verzekerd — inclusief opwindende beelden voor de sensatie-tv.

Een vooruitzicht als dit vormt natuurlijk niet alleen een onderwerp van grote zorg voor de nieuwe regering in Bonn, maar ook voor de andere regeringen van NATO-landen, in het bijzonder de Verenigde Staten.

Engeland: nucleair moeras

Ook Engeland wordt zo langzamerhand het slachtoffer van politieke onzekerheid en van de toenemende mogelijkheid dat links en rechts elkaar stevig in de haren gaan zitten. Het gaat in wezen om dezelfde onderwerpen: de economie en de kernwapens.

De conservatieve premier Margaret Thatcher, die sedert 1979 aan het bewind is, geniet bij verkiezingen nog steeds een grote populariteit in verge-

rijk onderdeel uitmaken van de komende campagne. Maar tevens zal mevrouw Thatcher door de Labour Party, die onlangs bij enkele parlementaire tussenverkiezingen de overwinning behaalde, worden geconfronteerd met een radicaal gewijzigde opstelling ten aanzien van de nationale defensie.

Na jarenlang met het denkbeeld te hebben gespeeld, hebben de Labourleden eindelijk hun goedkeuring gehecht aan het standpunt dat Engeland tot eenzijdige nucleaire ontwapening dient over te gaan. Het programma eist in het bijzonder het schrappen van het door mevrouw Thatcher bestelde Trident raketstelsel, de sluiting van alle nucleaire bases in Engeland, met inbegrip van die van de Amerikaans marine en luchtmacht, en de afgelasting van de plaatsing van de NATO-kruisraketten.

Vrijwel tegelijkertijd riep een rap-

VAN LINKS NAAR RECHTS: VOLLARD—LIAISON, WIDE WORLD SICA—SYGMA, VOLLARD—LIAISON, WIDE WORLD, WIDE WORLD, FRANCOLIN—LIAISON, BOSSU—SYGMA

Poul Schleuter, de Deense conservatieve partijleider, keerde het electorale getij

De Noorse minderheidsregering wordt geleid door de conservatieve Kaare Willoch

De Belgische vastbesloten conservatieve leider premier Wilfried Martens, aan de macht sinds 1981

De Westduitse kanselier Helmut Kohl na de vorming van zijn eerste regering

voor politici en voor politici en media.)

De leider van de Groenen, Kelly, verklaart dat er „geen Pershing 2 of kruisraketten moeten komen, noch op het land, noch met bases in zee. Vervolgens moeten wij beginnen ons los te waken uit het NATO-machtsblok. En bovendien moeten alle Duitse kerncentrales worden gesloten.”

De leiding van de Groenen treft nu al voorbereidingen voor massale demonstraties op de bouwplaatsen van de nieuwe raketinstallaties. Explosieve

lijking met Labour en met de nieuwe Liberaal-Socialistische Democratische Alliantie. Maar mevrouw Thatcher, die een straffe bezuinigingspolitiek voert en tal van industrieën wil denationaliseren wordt geconfronteerd met een record-werkloosheid. Meer dan 3,3 miljoen Britten zitten zonder werk.

Men neemt aan dat de Eerste Minister volgend jaar nieuwe verkiezingen zal uitschrijven — dat wil zeggen voor het einde van haar vijfjarige ambtstermijn in mei 1984.

De economie zal stellig een belang-

port van een commissie van de Church of England — de officiële staatskerk — op tot praktisch hetzelfde programma. Dit tot grote woede van mevrouw Thatcher en de leiders van de Conservatieve Partij.

De kwestie van de eenzijdige ontwapening in Engeland loopt evenwijdig aan de in vele delen van de Verenigde Staten steeds meer gestelde eis om tot een „bevrozing” te komen van de verdere ontwikkeling en opstelling van kernwapens, zowel van de Verenigde Staten als van de Sovjet-Unie.

Wat de militaire leiders van de NATO verder verontrust is een door de Amerikaanse Rooms-Katholieke bisschoppen voorgesteld herderlijk schrijven. Dit zou katholiek militair personeel een verbod opleggen om specifieke onderdelen van de Amerikaanse nucleaire defensiepolitiek te helpen uitvoeren — in het bijzonder het zogenaamde eerste gebruik van kernwapens in Europa, de kern van de

Strauss weleens als de invloedrijkste politicus van het land naar voren kunnen treden, en wel in de posities van minister van buitenlandse zaken en vice-kanselier.

De heer Strauss, gewezen minister van defensie van zijn land, heeft de aandacht gevestigd op het feit dat Europa nog nooit zo'n lange aaneengesloten periode van vrede heeft gekend. Terwijl er elders in de wereld meer dan

en in het bijzonder over het explosieve twistpunt van de kernbewapening.

Let-intussen ook eens op de mogelijke stappen van invloedrijke leiders om voor alle zekerheid hun eigen plannen te poussieren wanneer de betrouwbaarheid van de nucleaire afschrikkingsstructuur van de NATO, gebaseerd op Amerikaanse en Britse strijdkrachten, nog verder mocht afbrokkelen.

Vrijwel als enig land in Europa is Frankrijk tot nu toe een openbare controversie over kernwapens bespaard. Zijn regering maakte zelfs bekend dat zij besloten heeft de productie van een neutronenbom voort te zetten.

Tegelijkertijd werd onthuld dat de regeringen van Frankrijk en West-Duitsland meer dan ooit samenwerken bij de coördinatie van hun defensie-inspanningen, met inbegrip van een grotere coördinatie van hun nucleaire strategie.

Al jaren lang hebben wij in De ECHTE WAARHEID gewaarschuwd voor een mogelijk alternatief — de vorming van een West-Europa dat politiek en militair is verenigd. Zoals Strauss het ziet: „Een Verenigde Staten van Europa met hun eigen nucleaire afschrikkingsmacht.”

De afnemende betrouwbaarheid van de Amerikaanse „atoomparaplú”, en van de op kleinere schaal geschoede Britse afschrikkingsmacht, zal een dergelijke politiek in de ogen van Europese leiders noodzakelijk doen schijnen om Europa's eigen overleving te verzekeren. □

„... als Europa zich voor neutraliteit uitspreekt, is zowel het risico als de waarschijnlijkheid en de mogelijkheid van een wereldoorlog aanmerkelijk hoger ...”

op „flexibele tegenmaatregelen” gebaseerde nucleaire afweerpolitiek van de NATO.

Bezorgde leiders spreken zich uit

Vooraanstaande autoriteiten in West-Europa, met name in West-Duitsland, maken zich ernstige zorgen over diverse ontwikkelingen zowel in hun eigen gemeenschappen als in de Verenigde Staten, in het bijzonder wat het punt van de nucleaire verdediging betreft.

Een recent artikel in een Amerikaanse krant dat opriep tot het loslaten van de „eerste gebruik”-politiek van de NATO, lokte een haastig antwoord van een aantal Westduitse politieke, militaire en universitaire leiders uit.

Het opgeven van het „eerste gebruik”, aldus hun waarschuwing, zou „het vertrouwen van de Europeanen, en in het bijzonder van de Duitsers, in het Europees-Amerikaanse Bondgenootschap kunnen vernietigen... en een bedreiging vormen voor de strategische eenheid van het Bondgenootschap en van de veiligheid van West-Europa”.

Er is een Westduitse autoriteit die zonder twijfel een grotere invloed zal krijgen op deze kwesties, en dat is Franz Josef Strauss, de minister-president van de deelstaat Beieren, en een krachtfiguur op de achtergrond van de nieuwe Westduitse Bondsregering.

Wanneer de conservatieve partijen bij de eerstvolgende Westduitse verkiezingen mochten winnen, zou Herr

100 oorlogen werden gevoerd, geniet Europa nu al 37 jaar onafgebroken van vrede — al is het dan een zenuwachtige vrede die in stand gehouden wordt door het nucleaire „afschrikkingsevenwicht”.

In een gesprek met een Amerikaanse tv-reporter van het Cable News Network, zei dr. Strauss in niet mis te verstane bewoordingen:

„Naar mijn oordeel... is het risico van een wereldoorlog in Europa praktisch nul. Maar als Europa zich voor neutraliteit uitspreekt, is zowel het risico als de waarschijnlijkheid en de mogelijkheid van een wereldoorlog aanmerkelijk hoger... Wanneer ik dan ook voor de NATO pleit, voor de opstelling van nieuwe generaties kernwapens in Europa, is dat niet omdat ik van kernwapenen bezeten ben... maar omdat het in onze eeuw de enige realistische benadering is om een betrouwbare en langdurige vrede te verzekeren...”

„Wij moeten onze bevolking, en in het bijzonder de jonge generatie”, aldus Strauss, „vertrouwd maken met de fundamentele idealen van vrede in de tijd waarin wij leven. En vrede in deze tijd kan niet tot stand komen door eenzijdige overgave, en evenmin door eenzijdige ontwapening.”

Krachtmetingen op komst

In de komende maanden zullen wij vermoedelijk getuigen zijn van toenevende confrontaties tussen links en rechts, zowel in West-Europa als in het gehele Atlantische Bondgenootschap,

Sovjet-Unie

(Vervolg van pagina 2)

jazzfuijjes, onthaalde groepen Hongaarse intellectuelen, toonde veel begrip voor hun ontevredenheid... en gaf de indruk van liberale soepelheid die de nu in ballingschap levende Hongaren... zich nog herinneren... Maar toen het signaal kwam om elke tegenstand de kop in te drukken greep hij zonder aarzeling in. Poeslief verzekerde hij minister-president Imre Nagy dat er beslist geen invasie zou komen, maar toen de regering eindelijk ontwaakte, reden de Sovjet-tanks al door de stad.”

In 1967 verzocht Brezjnef de heer Andropov de leiding op zich te nemen van de KGB — de Sovjetrussische geheime politie. Ten tijde van zijn machtsovername kampte de KGB met

een crisis van het moreel. De manier waarop hij de KGB weer in het rechte spoor bracht, was volgens de *Times*, „een welhaast wonderbaarlijk staaltje van evenwichtskunst. Hij wist het, door haar wrede behandeling van politieke gevangenen gekenmerkte imago van de KGB, zowel binnen als buiten de Sovjet-Unie op te poetsen en de representatie en de status van de KGB binnen de hiërarchie van het Kremlin krachtig te versterken.”

In Brezjnev's schoenen

In weerwil van zijn talenten en bewezen eigenschappen van hard maar scherpzinnig leiderschap, zal Andropov het moeilijk krijgen „Brezjnev's grote schoenen te vullen”. Want hoewel Brezjnev er niet in slaagde de binnenlandse economische problemen van de U.S.S.R. te genezen, groeide de Sovjet-staat onder zijn leiding dan toch maar uit tot een echte wereldmacht die zich met de Verenigde Staten kan meten.

Tijdens het Brezjnev-tijdperk namen de nucleaire landstrijdkrachten van de Sovjet-Unie vele malen in vernietigingskracht en in raffinement toe. De Sovjet-marine „leerde zwemmen” en groeide uit tot een vloot die zich niet alleen maar tot de kustverdediging hoeft te beperken, maar die zich op alle wereldoceanen thuisvoelt. Overal ter wereld nam de Sovjet-macht ter ondersteuning van zogenaamde bevrijdingsbewegingen toe — ten koste van de geleidelijk kleiner wordende Westerse belangen.

De voormalige Amerikaanse president Richard Nixon had het volgende te zeggen over de ontslagen Sovjet-leider. Hij was, aldus Nixon, „geen dolleman. Hij was een realist. Als een tegenstander tekenen van zwakheid vertoende, zou Brezjnev daar op alle mogelijke manieren en zonder enige scrupules van profiteren. Maar als hij op vastberaden tegenstand stuitte, was hij tot compromissen bereid. Hij wilde de wereld, maar hij wilde geen oorlog. Wanneer zijn opvolger ervan overtuigd is dat wij over de kracht en de wil beschikken om Sovjet-agressie te weerstaan, kunnen wij zowel oorlog als een nederlaag zonder oorlog vermijden.”

Uitwerking op Europa en Amerika

Wat zal Brezjnev's opvolger doen met de sterk toegenomen nationale macht
februari 1983

ALAN MINGAM—GAMMA LIAISON

waarover hij de beschikking heeft? En hoe zal hij zowel de binnenlandse als de buitenlandse zwakheden van zijn land onder controle krijgen?

De komende maanden zullen de nieuwe Sovjet-leider niet gemakkelijk vallen. De sluimerende crisis in Oost-Europa, in het bijzonder in Polen, zal niet wijken. De heer Andropov zal al zijn kennis en ervaring met betrekking tot dat deel van het Sovjet-machtsgebied moeten inzetten om zich met de ophanden zijnde uitdagingen te kunnen meten.

De Poolse autoriteiten zijn van mening gebleken dat de toestand in hun land voldoende was gekalmeerd om Lech Walesa, het voormalige hoofd van de verboden vakbond Solidariteit, uit zijn gevangenschap te ontslaan. Maar er heerst een onbehaaglijk gevoel over het aan de horizon opdoemende nieuwe bezoek aan Polen van paus Johannes Paulus II in juni a.s. Wat zal er als nasleep van dit evenement gebeuren?

Het sterkst zou de uitwerking van de machtswisseling zich in West-Europa kunnen doen gevoelen. Een harde, onbuigzame topman in het Kremlin zou de pogingen van de landen van West-Europa om zich te verenigen kunnen aanmoedigen.

Westeuropese leiders beginnen zich „ingesloten” te voelen. Aan de ene kant is er de Sovjet-Unie — vastbesloten om haar militaire overwicht en haar politieke machtsstreven te blijven doorduwen. Aan de andere kant

KONSTANTIN TSJERNENKO, een der belangrijkste figuren van het Politburo, viel uit als opvolger van Leonid Brezjnev.

constateren de op het vasteland levende Europeanen dat zowel de Verenigde Staten als Engeland beginnen te weifelen inzake hun verbintenissen jegens de op nucleaire afschriking gebaseerde defensie van het Westen.

In de Amerikaanse tussenverkiezingen van 2 november behaalden de voorstellen om tot een „nucleaire bevrozing” te komen in acht van de negen staten waar erover gestemd moest worden een meerderheid. Daarmede wordt de druk op president Reagan verhoogd om het Amerikaanse nucleaire arsenaal (waarvan ook de verdediging van West-Europa afhankelijk is) in een minder snel tempo te moderniseren, en om zich in haastige wapenonderhandelingen met de Sovjets te begeven. In Engeland neemt de roep om kernontwapening binnen de gelederen van de Labour Party en de Church of England met de week toe.

Zo draagt de machtswisseling aan de top van de Sovjet-Unie bij tot de uiteindelijke noodzaak voor West-Europa om zich in dit tijdperk van de eindtijd te verenigen tot een op zichzelf staande, in de Bijbel geprofeteerde politieke, religieuze en militaire „derde macht”. □

—Gene H. Hogberg

NIEUW!

De kwestie van leven en dood

Wat gebeurt er na de dood? Sinds de dageraad van de menselijke geschiedenis heeft men over dit probleem nagedacht. Weten de doden wat de levenden doen? Gaan de overledenen naar de hemel, de hel, het vagevuur of...? Heeft de mens een onsterfelijke ziel? In ons nieuwe boekje *LEVEN NA DE DOOD?* neemt Herbert W. Armstrong dit probleem rigoureus onder handen en levert vanuit bijbelse openbaring een degelijk, positief antwoord. Bewijs het voor uzelf. Schrijf ons om uw gratis exemplaar.

